

Strigătul disperării (*Der Notschrei*)

Jeffersonville, Indiana, SUA
1 septembrie 1963 (seara)

Noi rămânem în picioare și ne aplecăm capetele pentru rugăciune. Doamne Isuse, noi credem, pentru că Tu ai spus, ca noi să credem. Noi Îți mulțumim și Te lăudăm pentru ceea ce am auzit și am văzut deja, în care este ancorată credința noastră. Noi Îți mulțumim și pentru prilejul, de a veni aici ca să slujim celor, care au nevoie de ajutor. Noi Te rugăm, o Doamne, conform făgăduinței Tale să Te gândești în seara aceasta la doleanțele noastre. Noi Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Noi suntem foarte bucuroși pentru prioritatea aceasta, că putem fi în seara aceasta din nou aici, ca să vestim Evanghelia lui Isus Hristos Cel înviat. Eu am întârziat puțin, pentru că niște oameni din Michigan au venit cu un caz urgent. Domnul a făcut imediat ceva minunat pentru noi. EL știe toate lucrurile și ne arată, ceea ce trebuie să știm. Voi nici nu trebuie să I le spuneți. EL știe întotdeauna, ce trebuie făcut. Noi suntem așa de mulțumitori pentru aceasta. Oamenii au fost toată ziua pe drum, pentru a ajunge aici. Noi suntem foarte mulțumitori pentru totul.

Să nu uitați serviciile divine pentru săptămâna viitoare. Miercuri seara, duminică dimineața și duminică seara. Dacă locuiți în împrejurime, am fi bucuroși, să vă avem în mijlocul nostru. Rugați-vă pentru mine, în timp ce sunt pe drum înspre alte localități. Eu sper, că voi fi în curând iarăși aici. Eu doresc să vă mulțumesc tuturor pentru dovezile de dragoste și nu voi uita, ceea ce ați făcut pentru mine. Un frate din Georgia, din comunitatea de acolo, mi-a dăruit un costum nou. Este atât de minunat. Eu doresc să le mulțumesc și celor din Kentucky, care au fost în ultima săptămână împreună cu mine, pentru că și acolo, a făcut Domnul lucruri mari. Noi am văzut mâna Lui puternică. Eu sper să vă văd din nou, în drum spre adunarea din New York. Acolo voi vorbi din data de 12 noiembrie în comunitatea fratelui Vick. Câteva zile mai devreme vom fi aici. Apoi ne întoarcem din nou cu fratele Moore,

pe drumul spre Shreveport, La. Asta va fi în săptămâna de mulțumire a roadelor. A fost dat de cunoscut. După sărbătorile de iarnă, sperăm să fim cu prietenii noștri din sud, și în ianuarie în Phoenix. Noi așteptăm programarea adunărilor din țările de peste ocean. Ei încearcă acum să programeze un tur mondial, iar fratele Borders corespundează în sensul acesta. Noi trebuie doar să așteptăm, și să vedem dacă se va realiza. Acolo se strâng câteodată mulțimi, care nu au loc în nici o clădire. Adunările trebuie ținute, în astfel de cazuri, sub cerul liber, pentru că la o singură adunare se strâng până la 500 000 de oameni. Acesta nu este un număr total de la mai multe adunări, ci de la *u n a* singură. Voi știți, că de obicei, evangheliștii numără oamenii care au venit în șase săptămâni la adunările lor, dar noi am dat numărul de oameni, care au fost prezenți într-o singură zi. De multe ori nu este posibil, de a crea posibilități de ședere. Ei se așează pur și simplu pe jos. De aceea trebuie să alegem anotimpul potrivit, în care nu plouă cu găleata. Eu am văzut oameni frumos îmbrăcați, care au șezut toată ziua în ploaie, femeilor le curgea apa prin păr. Dar ele ședeau acolo, în timp ce tuna și fulgera, cu vânt puternic și ploaie. Ei se sprijineau unii de alții și au rezistat până când ne-am rugat pentru ei. Voi știți că, Dumnezeu respectă o astfel de credință.

Voi trebuie să faceți ceva, prin care Dumnezeu este onorat. Voi Îi arătați această onoare. Oamenii cărora le cade totul așa ușor, nu știu să prețuiască cele primite. Darul este liber, așa este, dar voi trebuie să-l primiți cu mulțumire. Așa cum spune un proverb: „Dacă cineva este născut cu lingurița de argint, nu o prețuiește.“ Dar dacă trebuie să lucreze din greu pentru ceva, atunci știe să prețuiască valoarea.

Eu doresc ca să înregistrați asta pe bandă. Mesajul de azi dimineată a fost apogeul slujbei mele. Într-o zi vă voi spune, cum am ajuns de fapt la predica 'Semnul'. Eu știu că deja de luni de zile am văzut construcția pentru această predică. Totul se mișcase înspre această țintă. A fost încununarea întregului. Eu sunt sigur, și sper că ați înțeles și voi, ce înseamnă, semnul. Semnul este un anunț, că sângele a fost aplicat iar prețul cerut de Dumnezeu a fost plătit, prin vărsarea sângelui lui Isus. EL a vărsat sângele Lui. Din viața Lui a venit Duhul Sfânt. Dacă sângele a făcut lucrarea în voi, atunci vine Duhul Sfânt peste voi ca semn, că prețul a fost plătit pentru voi, și Dumnezeu va acceptat.

Gândiți-vă că acesta este un semn de recunoaștere.

Există foarte mulți oameni, care nici nu știu, ce înseamnă acest semn. De aceea trebuie să prezint în așa fel, încât fiecare pentru care este destinat, să înțeleagă. Este exact așa cum predicăm noi mântuirea pentru toți, deși noi știm că nu toți o vor primi. Tot așa noi predicăm tuturor oamenilor vindecarea divină, deși noi știm, că nu toți vor fi vindecați. Vedeți, Isus a venit, ca să-i răscumpere pe acei, care erau scriși în cartea răscumpărării înaintea întemeierii pământului. EL a venit ca să-i salveze. Dar nu știm cine sunt aceia. Noi o predicăm tuturor, iar cel ce crede, pentru acela este destinat. Dar nimeni nu poate veni la EL, numai dacă îl cheamă Dumnezeu. Asta este adevărat.

Există mulți oameni, care nu vor fi salvați. Noi știm asta. Înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu știa, că ei nu vor fi salvați. sunt mulți, care nu vor fi vindecați ei nu pot s-o cuprindă. Ei nu știu, cum se întâmplă. Dar totuși mulți oameni sunt vindecați. În predica noastră o prezentăm tuturor, dar noi nu știm, care sunt acei, care beneficiază de aceasta. Dar vindecarea este pentru toți acei, care o cuprind prin credință. Același lucru se potrivește și pentru semn. S-a vorbit de multe ori despre acest semn distinctiv, dar acum semnul devine de cunoscut. Lutheranii l-au văzut în legătură cu primirea Cuvântului și a lui Hristos ca Mântuitor personal. Metodistii spuneau: „Dacă vă bucurați și puteți tresălta, atunci îl aveți.” Penticostalii spun: „Vorbiți în limbi, atunci îl aveți.” Dar noi vedem, că toate acestea nu sunt suficiente. Semnul este dovada. Asta înseamnă: voi sunteți uniți cu Hristos. Vedeți, este Duhul Sfânt, viața Lui în voi EL trăiește viața Lui prin voi. Este pentru cei bogați și pentru cei săraci; pentru toți care vor să-L accepte.

Să nu uitați, ce se înțelege prin acest semn. Dacă de exemplu, vreți să călătoriți dintr-un oraș în altul, atunci trebuie să plătiți un preț oarecare pentru călătorie. Pentru aceasta primiți un bilet, care vă servește ca semn și vă dă dreptul, de a folosi trenul până la locul de destinație. Atunci, sângele a fost semnul. El trebuia aplicat literal pe ușiori. Era sângele unui miel, dar viața a ieșit din sânge. Nu putea să se întoarcă pe credincios, pentru că venea de la un animal. Aceasta vorbea însă despre faptul, că cineva va veni. Jertfa desăvârșită, prin care noi vom primi o conștiință curată. Numai Judecătorul, Dumnezeuul cerului, putea să fie această Jertfă desăvârșită. EL preluase locul Judecătorului,

a Juratului și a Avocatului. EL devenise Jertfa; viața lui Dumnezeu L-a părăsit, de aceea spune Cuvântul: „EU le dau viața veșnică.“ În limba greacă cuvântul „Zoe“ înseamnă „viața lui Dumnezeu“. EU le dau „Zoe“, viața Mea proprie. Dumnezeu și Hristos este Una. Viața, care era în Hristos, este Duhul Sfânt. Nu o a treia persoană, ci aceeași persoană în chipul Duhului Sfânt vine peste voi ca însemnul, că viața voastră și călătoria voastră este plătită. Voi ați fost acceptați. Vouă vi se îngăduie călătoria, numai dacă puteți să arătați dovada. Intrarea nu vi se aprobă numai atunci când ați adus semnul ca dovadă, că călătoria voastră a fost plătită. Acum arătați, că sângele a fost vărsat și ce efect a avut în viața voastră. Prețul pentru voi a fost plătit. Voi aveți dovada, că sângele și-a găsit atribuțiunea la voi. Voi ați fost acceptați. Înțelegeți acum? Acum, nu există nici o dovadă stabilită. Voi vă gândiți acum și vă întrebați (îmi este arătat): „Frate Branham, prin ce să recunoaștem?“ Vedeți însă, ce ați fost și ce sunteți acum. Prin aceasta o puteți afla. Ce ați fost voi, înainte ca semnul să fie aplicat, și ce sunteți după? Care au fost înainte dorințele voastre și care sunt acum? Prin aceasta știți, dacă semnul a fost aplicat sau nu. Toate celelalte binecuvântări vă sunt date în mod automat. Nu este așa, cum se spune sau se crede: „Vorbirea în limbi este dovada.“ Dacă cumpără cineva o pereche de pantofi, înseamnă că și limba face parte din încălțăminte. Același lucru este cu semnul. Hristos este semnul, însă vorbirea în limbi, scoaterea de draci, și toate celelalte lucruri, predicarea și ce mai este, fac parte și sunt dovezi, asta este adevărat. Dar nu sunt același lucru, ci este vorba de daruri. Dacă voi îmi spuneți: „Eu te vreau pe tine, frate Branham“, iar eu v-aș da un dar, nu înseamnă că eu m-am dăruit, ci v-am dat darul meu. Vorbirea în limbi este un dar al Duhului Sfânt, nu însuși Duhul Sfânt, ci un dar. Satana poate să imite fiecare din aceste lucruri, dar el nu poate fi niciodată Duhul Sfânt. Darurile le poate imita. Duhul Sfânt este un însemn și arată că sângele și-a isprăvit efectul. „EL urmează sângele“, așa ni se relatează în Biblie. În aceasta a constatat sensul venirii Sale. Aceasta a fost înșiruirea în fiecare epocă. EL s-a îngrijit, ca în fiecare epocă să apară ceva, dar fără noi nu se putea ajunge la desăvârșire. Întreaga plinătate a Duhului Sfânt vine acum peste Biserică, timp în care Dumnezeu se va descoperi în același fel într-un trup omenesc, așa cum a făcut-o El înainte de arderea Sodomei și Gomorei. EL s-a arătat atunci

lui Avraam.

Tot ce nu s-a împlinit în epoca Bisericii, o isprăvește El acum. Înapoi la Cuvânt, pentru că toate acele și aceste mesaje trebuie să descopere contextele întregului Cuvânt. Prin deschiderea celor șapte peceti în zilele de pe urmă, trebuiau ca toate capetele rămase să fie cuprinse în trupul Miresei. Toți acei, care au trăit înainte, nu puteau să ajungă la desăvârșire, până ce Biserica Mireasă nu este adăugată în aceste zile. Vom fi luați apoi împreună în sus. Semnul, Isus Hristos Duhul Sfânt este printre noi. Asta ar trebui să prețuim foarte mult. Noi nu ne putem smeri suficient. Dacă ne scoatem încălțăminte și cădem pe genunchi, nu este suficient; viața noastră trebuie s-o dovedească, prin care roada Duhului este descoperită. Rada Duhului este dragoste, bucurie, pace ... (Galateni 5, 22-23). Gândiți-vă la dimineața de astăzi Pregătirea. Mai întâi a venit mesagerul cu mesajul. Apoi El a trimis stâlpul de foc ca confirmare și mângâiere. Ei știau, că corespunde totul. Ei puteau fi în pace. Și noi avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. În seara aceasta ne vom ruga pentru bolnavi, și după cum știu, după aceea va avea loc cina Domnului. Noi dorim, ca să rămâneți aici la cină, și voi încerca, ca să nu ocup mai mult decât patruzeci de minute. Măine este 'ziua muncii', astfel puteți să vă odihniți. Eu am spus doar, care este planificarea mea, ca să închei cât mai repede, dar eu doresc, ca să fiți siguri, că vom lăsa totul în seama lui Dumnezeu.

Azi dimineață, predica a ținut aproximativ trei ore, dar eu nu sunt deseori aici. Eu începusem această temă și nu o puteam lăsa pentru seara aceasta, pentru că era prea puternică. Eu nu știu, dacă oamenii au înțeles-o. Eu sper, ca ei s-o înțeleagă pretutindeni. Eu sper că înregistrările sunt bune; pentru ca acestea să ajungă pretutindeni. Eu cred, că predica a fost determinată absolut de Dumnezeu, cu însărcinare directă, ca și deschiderea celor șapte peceti. A fost Cuvântul lui Dumnezeu. Eu v-am spus despre mesajul, pe care vroiam să-l predic acesta a fost mesajul. Acesta trebuia să urmeze celor șapte peceti.

Acum fiți atenți, ce se petrece după deschiderea celor șapte peceti: unirea oamenilor, semne unite; lumina roșie luminează în zilele din urmă. Femeile se fac tot mai frumoase, și ce fac bărbații? Apoi vedem semnele Duhului Sfânt, care se petrec în legătură cu aceste

mesaje. Ultimul mesaj a fost apogeul, de la cele șapte peceti încoace. În acest cuvânt ”Semnul“ este cuprins totul. Noi vrem să ne cercetăm personal dacă suntem în credință. Domnul să vă binecuvânteze.

În seara aceasta am întrebat, pentru câte persoane ne-am rugat în ultima duminică, care au fost vindecați, și practic toți au ridicat mâna. O femeie pe nume Peckenpaugh din Chicago, a adus un băiat mic la rugăciune. Medicii nu au putut nici măcar să constate, care este boala lui. Plămânii lui erau așa de bolnavi, încât el nu putea să mai meargă la școală. El se afla într-o stare foarte, foarte gravă. Imediat după mesaj, Duhul Sfânt i-a vorbit băiatului, l-a numit pe nume și i-a spus starea lui, vestindu-i vindecarea lui. Mama lui l-a dus apoi la medic, iar acesta i-a spus, că băiatul ar fi primit o pereche nouă de plămâni. Părinții lui ne-au telefonat și au transmis această lucrare pentru întreaga adunare. Dumnezeu, Creatorul, poate să creeze și plămâni noi. Eu cred cu adevărat, că noi stăm în fața unor evenimente puternice, cum nu le-a văzut lumea până acum. Dar numai cui i se descoperă, poate s-o știe, pentru că totul este așa de simplu. Vedeți, ceea ce numesc oamenii a fi puternic, Dumnezeu numește a fi redus, iar ceea ce numesc oamenii o nebunie, Dumnezeu numește a fi puternic. Fiți deci atenți, totul va fi atât de simplu. Să nu pierdeți momentul! Voi ați pierde momentul potrivit, dacă nu ați avea semnul, prin care puteți cerceta totul.

Cine ar putea înțelege vreodată textul biblic, că munții și dealurile vor sălta de bucurie și că pomii vor bate din palme (Isaia 55, 12)? Dar Ioan, proorocul, s-a ridicat în pustie, așa cum proorocise Isaia cu 712 ani înainte. El purta o manta din păr de cămilă, nu avea nici un amvon, la care ar fi putut predica și a fost respins de toate comunitățile existente; el s-a dus la Iordan și a strigat: „Pocăiți-vă!“ El le-a spus oamenilor: „Voi, pui de năpârci!“ El a exprimat, ceea ce a spus Dumnezeu. Dar așa cum este scris, munții și dealurile au săltat de bucurie. Cei smeriți au văzut-o și erau bucuroși. Cum puteau ei s-o înțeleagă? Prin faptul că toate proorociile, care au fost spuse despre Mesia de la început, și-au găsit împlinirea. EL a venit ca Salvator. Toate jertfele și toți proorocii au arătat înspre El. Dar totuși după ce venise, El a fost respins de mulți ca fiind un copil nelegitim; pentru că Maria și Iosif nu erau încă căsătoriți, când Maria era în așteptarea copilului. EL a fost născut într-un grajd, așa cum spune Biblia. În zilele acelea, ca grajd

era folosită o săpătură într-o stâncă.

Eu am văzut asta undeva în Arizona, unde un grajd consta dintr-o stâncă săpată. Într-un astfel de mod simplu a fost născut Isus, înfășurat în scutece și culcat în iesle. Mai târziu, El l-a ajutat pe tatăl Său în atelierul de tâmplărie. Se punea întrebarea: „Cum poate fi acesta Iehova?” Dar El era Acela. EL părea deosebit pentru oameni. Deja ca copil, El i-a pus pe preoții templului în uimire prin cunoașterea Cuvântului. De ce? EL era Cuvântul, și El nu a scris niciodată vreo carte. Ceea ce a scris El pe nisip, când o femeie a fost prinsă în curvie, desigur că a fost din nou șters. EL nu trebuia să scrie nimic, pentru că El era Cuvântul. EL trăia Cuvântul. EL spunea: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți; dar dacă fac exact, ceea ce spune Cuvântul, atunci să Mă credeți, căci Eu sunt Cuvântul.” Prin aceasta El a vrut să spună, că El era Cuvântul. Pregătiți-vă acum pentru serviciul de vindecare și pentru cina Domnului. Noi ne bucurăm că vă vedem în mijlocul nostru. Dacă nu puteți rămâne până la sfârșit, simțiți-vă liberi, de a pleca mai devreme. Să nu uitați să vă rugați pentru mine și pentru soția mea. Ea este cea mai iubitoare soție din întreaga lume. Rugați-vă și pentru copii mei. Eu îi pretind pe toți pentru Domnul Isus. Rebeca este acum în pubertate, prin aceasta trebuie să treacă toți. Ea este o fată bună, eu îi mulțumesc Domnului pentru aceasta. Ea nu fumează, nu bea, nu umblă de acolo încolo; dar ea este chiar la vârsta aceea fără griji. Ea dorește întotdeauna să vină la serviciul divin; totuși când vine, ea rămâne în spate de tot și mestecă gumă sau merge în spațiul secundar. Eu doresc, ca ea să îl trăiască pe Dumnezeu și să fie umplută cu Duhul sfânt. Același lucru îl doresc și pentru fiul meu Iosif. Eu cred, că într-o zi, când nu mă voi mai putea urca la amvon, îi voi da lui Biblia mea cea veche și îi voi spune: „Iosife, să rămâi cu Cuvântul, fiul meu.” Atunci sunt pregătit, să plec în sus, și doresc numai să aud vântul fluierând, să privesc în sus, să vă fac cu mâna și să plec.

Să ne rugăm: O Doamne și Tată, viața noastră întreagă constă numai: ca Tu să fi în noi și noi în Tine, Doamne. În mijlocul nostru sunt unii, care posedă însemnul, despre care am vorbit. Ei posedă însemnul, și totuși ei sunt bolnavi. În seara aceasta voi vorbi în așa fel încât ei să fie încurajați, și să primească drepturile lor de la Dumnezeu. Ei au dreptul, de a-l birui pe satana. El este deja biruit, el îi trișează doar. Eu îi

pretind, Tată. Ajută-mă acum, să vorbesc Cuvântul. Vorbește Tu prin mine, Doamne, prin aceste citate puține din Scriptură, pe care le-am notat. Eu mă rog, ca Tu să mă ajuți, Doamne. Introdu-i în Cuvânt și dăruiește-le credință spre slava lui Dumnezeu. Eu mă rog în Numele lui Isus. Amin.

Tema mea din seara aceasta este: „Strigătul disperării.“ Vă rog să deschideți Biblia împreună cu mine. Noi citim din Ieremia 29, de la versetul 10 până la 14: *„Dar iată ce zice Domnul: 'De îndată ce vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi, și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi la locul acesta. Căci Eu știu gândurile, pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile, în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi în locul unde v-am dus în robie.'”*

Noi mai citim încă din Luca 16 vers. 16: *„Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală.“*

Nu se intră ușor, ci se intră cu năvală. „Cine Mă caută din toată inima, Mă voi lăsa găsit.“ EL făgăduise că va readuce după șaptezeci de ani poporul împrăștiat, din nou la Ierusalim, unde au fost mai înainte. EL a făcut, ceea ce a făgăduit. Acum vom vorbi câteva minute despre noțiunea „Strigătul disperării“. De obicei este necesară o stare de disperare pentru a ne aduce în deznădejde. De fapt este rău, că trebuie să fie așa. Dar noi, oamenii, pricepem totul prea încet, încât este nevoie de o situație disperată. Dacă se întâmplă ceva, ei încep să acționeze. Ei sunt aruncați într-o stare disperată, dar numai în starea aceasta este arătată și descoperită realitatea, ceea ce sunteți cu adevărat. În starea de disperare se vede, cum sunteți construiți. Tot ce este bun în voi, apare la suprafață. De exemplu, când se apropie ceasul morții, oamenii aduc la suprafață ceea ce au păstrat mult timp tainic în inima lor. Deznădejdea îi aduce în mișcare. În această deznădejde, ei mărturisesc. Ei încearcă să aducă lucruri în ordine și se roagă de alții: „Du-te acolo ... fă cutare ...

“Totul se întâmplă în deznădejde. De fapt ei ar fi trebuit s-o facă mai devreme și nu să aștepte până vine ceasul disperării. Atunci se spune: „Vei face asta sau alta pentru mine?“ Necazul aduce deznădejde. Dar noi ar trebui să rânduim totul dinainte.

Astăzi sărbătorim cina, care în vechime a fost simbolizată prin serbarea pascală. Cina pascală a fost mâncată într-o stare de necesitate, într-o efervescență interioară. Voi puteți să citiți asta în Exod 12, de la vers. 11: „*Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele Domnului.*“ Vedeți, a fost un fel de deznădejde. Ei văzuseră mâna puternică a lui Dumnezeu. Ei au fost martori la toate minunile Lui. Apoi au venit sub semn. În timp ce se aflau sub dovada semnului, ei au serbat cina în mare grabă, pentru că știau, că Dumnezeu era pe cale, să trimită judecata. A fost o vreme de cutremurare. A fost un timp, în care fiecare se cerceta singur, pentru că cuvintele profetului s-au împlinit întotdeauna, au fost dovedite ca adevărate; tot ce spunea el, se întâmpla întocmai cum a fost pronunțat. Stâlpul de foc mai era încă acolo. Proorocul a anunțat că Dumnezeu trece pe lângă fiecare casă, la care va vedea semnul la ușă. Era o stare disperată. Eu pot să-mi închipui, cum se uitau copii spre cer, pentru a-l vedea pe îngerul morții, întrebând pe tații lor: „Suntem într-adevăr sub semn?“ El putea să meargă la ușă și să spună: „Fiule, noi am aplicat sângele conform Cuvântului Său.“ Cel dintâi

născut ar fi putut întreba: „Tată, ești tu într-adevăr sigur?“ „Eu sunt sigur, pentru că noi am procedat, după cum ne-a spus proorocul; el posedă Cuvântul Domnului.“ „Dacă voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi cruțându-vă.“ Da, un miel pentru o casă. Toți copii erau aduși înăuntru. „Tu ești cel mai mare, cel dintâi născut. Pe tine trebuia să te lovească moartea, dar privește, acolo este sângele.“ Asta a fost „AȘA VORBEȘTE DOMNUL!“ „Fii liniștit, fiul meu și fără grijă, pentru că Dumnezeu a dat făgăduința.“ „Tată, de ce ești încălțat? De ce ai toiagul în mână? De ce ții o bucată de pâine în mână și o bucată de miel în cealaltă? Pentru ce sunt buruienile amare? (Exod 12, 8). De ce mănânci tu toate astea? De ce îți stă transpirația pe frunte?“ „Fiule, moartea este pe cale, de a da lovitura.“ Vedeți, a fost o vreme de disperare.

Eu cred, că acum trăim zile asemănătoare. În aceste zile ar trebui

să vină un strigăt de disperare asupra Bisericii. Eu cred, că mesajul de azi dimineață a fost de la Dumnezeu și nu de la mine. Eu cred, că mesajul ar trebui să arunce toată Biserica în disperare, pentru că noi ne-am jucat destul. Noi ne-am dus suficient de mult la serviciul divin. Acum trebuie să se întâmple ceva. Cum putem noi doar să privim, cum Dumnezeu face minuni și semne la alții? Cum suntem noi? Asta ar trebui să ne aducă într-o stare de disperare, ca noi să fim decizi pentru Dumnezeu. Noi vedem semnele venirii Lui. Noi știm, că este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Asta ar trebui să aducă toată comunitatea creștină într-o necesitate interioară. Duhul Sfânt mi-a spus: „Du-te într-un anumit loc, pentru că ceva se va întâmpla.“ EL nu mi-a spus amănunte, ci numai că se va întâmpla. Noi ne-am dus acolo și s-a întâmplat. Ziarele și

magazinele au relatat despre aceasta, și au pus și fotografia. După ce ne-am întors, ni s-au descoperit aici tainele adânci ale Bibliei. Ni s-a deschis un câmp nou, cum nu a mai fost niciodată mai înainte. Totul reflectează înspre venirea Domnului Isus Hristos.

La sfârșitul mesajelor am văzut activitatea Duhului puternic, cum a coborât vizibil înaintea oamenilor. Se putea fotografia. Lucrarea Duhului Sfânt dovedește, că aici nu este vorba despre vreun om, sau vreun predicator, nici de vreo comunitate anumită. Este același Duh Sfânt, care face acum aceleași lucrări ca și atunci, când El a locuit în trupul lui Isus Hristos. EL trăiește acum în trupul Miresei Sale. Asta ar trebui să ne stimuleze într-o mulțumire adâncă. Acest popor a văzut lucrarea lui Dumnezeu.

În noaptea aceea ei au sărbătorit paștele în această stare interioară pentru că ei știau, că ceva era pe cale să se întâmple. Și noi știm, că se va întâmpla ceva. Gândiți-vă, că venirea Domnului la Mireasa Lui va fi dintr-o dată și tainică. EL va veni și o va lua ca un hoț, noaptea. Gândiți-vă, dintr-o dată vor fi luați unii din familia voastră, și voi ați rămas înapoi. Ceva trebuie să vă aducă în această deznădejde interioară, pentru ca să nu rămânem înapoi sub nici un preț, prin harul lui Dumnezeu. Dacă este ceva, pentru care să ne rugăm, este doar aceasta: „Doamne, nu mă lăsa aici înapoi.“ Acum câteva zile l-am auzit pe Mel Johnson cântând: „Gândește-Te la mine, în timp ce-mi curg lacrimile; gândește-Te la mine, când trec prin râu; când îi vei

chema pe ai Tăi, gândește-Te la mine. Eu doresc, ca numele meu să fie scris în cartea vieții Mielului. Eu doresc, ca El să se gândească la mine, atunci când îi cheamă pe ai Săi.“

Toate acestea mă aduc într-o disperare interioară, în așa fel încât să strig ca apostolul Pavel: „După ce am vestit Evanghelia altora, să nu fim noi înșine lepădați.“ Asta s-ar putea întâmpla. Dar asta ne-ar putea aduce în starea de disperare, dacă am da greș după o predicare îndelungată. Eu stau în fața întrebării serioase: „Ce se va întâmpla în curând? Ce trebuie să fac în continuare?“ Asta mă face nervos. Asta mă aduce într-o disperare interioară. În felul acesta eu trec prin adâncuri și înălțimi. Este greu, mai ales când mă aflu printre oameni, și trebuie să fiu totul pentru toți, pentru ca săi câștig pe unii pentru Hristos. Dar semnul este tot timpul înaintea mea. De multe ori văd lucruri, pe care nu pot să le spun nimănui. Mi se arată anumite lucruri despre care nu am voie să vorbesc. Vedeți, vedeniile pentru care ei se roagă, mi se arată mie, dar de multe ori le-ar părea rău, dacă le-aș spune totul. Eu nu pot așa ceva. Câteodată, vedeniile vin în continuu, încât trăiesc numai în sfera aceasta. Dar totul te pune într-o stare nervoasă. Eu mă întreb câteodată singur: „Ești într-o vedenie?“ În timp ce stau aici, eu mă întreb: „Este acum o vedenie, sau unde mă aflu cu adevărat?“ Este prea mult pentru mine. Mi se arată și vedenii despre oameni, lucruri pe care eu nu aș dori să le știu. Cei ce doresc să afle astfel de lucruri, nu înțeleg cât de grea este o astfel de slujbă. Voi nu știți, cât mai aparține de această slujbă. Dar pe mine mă aruncă într-o disperare interioară Doamne, Dumnezeuul meu, eu știu, că într-o zi voi da socoteală!

Fratele Moore mi-a spus odată: „În nici un caz, nu aș vrea să port răspunderea ta în ziua judecății.“ El a spus: „Dumnezeu ți-a încredințat toți acești oameni; tu vei fi răspunzător pentru ei. Tu ești răspunzător pentru slujba ta.“ Asta a fost acum cinsprezece ani. De atunci eu mă aflu în această tensiune interioară. Ce voi face, Doamne? Lasă-mă ca să spun doar, ceea ce spui Tu. Lasă-mă ca să le spun adevărul sau să nu le spun nimic. Asta mă aduce în această disperare interioară, în timp ce noi vedem aceste semne, așa cum ne-a luat Duhul Sfânt acolo și ne-a deschis pecetea și ni le-a prezentat; la fel și cele șapte epoci ale Bisericii. Apoi a venit El în acel puternic stâlp de foc și S-a descoperit pe Sine. Atunci când a descoperit pecetea, ziaarele și

magazinele au relatat evenimentul, când au venit cei șapte îngerii ai lui Dumnezeu și au confirmat cele șapte mesaje ale Bibliei. Acestea sunt semne aprinderea luminii în timpul din urmă. Trebuie să spunem oamenilor, ce importanță are. Domnul a lucrat atât de puternic și S-a dovedit a fi prezent cu noi. Noi am auzit azi dimineață, că de la toți se cere acest însemn. „Voi sunteți poporul Meu, acei pe care Eu îi iubesc.“ Voi, care auziți aceste predici de pe benzi, puteți să înțelegeți acum, în ce stare interioară mă aduce această răspundere. Semnele venirii Lui, ar trebui să aducă pe fiecare mădular a lui Hristos în această tensiune interioară. Aici este vorba despre sufletele noastre; despre ceea, ce urmează după această viață. Ce ne-ar ajuta, dacă am câștiga toată lumea și ne-am pierde sufletul? Pentru ce trăim noi de fapt? Pentru ce lucrăți voi? De ce mâncați, de ce vă obosiți cu munca? Ca să trăiți! Dar pentru ce trăiți voi? Ca să muriți! Voi nu ați fost trimiși să trăiți, până ce vă omorâți voi înșivă. Asta este adevărat.

Noi vedem foarte multe minuni de vindecare. Asta ar trebui să ne zdruncine și mai mult și să forțeze strigătul de disperare. De exemplu, acest băiat mic de aici. Aceasta este doamna Peckenpaugh cu copilul ei? El este acela, pentru care ne-am rugat? Într-adevăr, aici șade femeia, pe care am amintit-o mai înainte. Dacă Dumnezeu a putut face așa ceva pentru băiatul acesta mic, atunci pe noi ne aduce într-o tensiune interioară pentru alții. Un bărbat din New Albany, poate este aici în seara aceasta. El este un prieten al fratelui Robertson. El a adus un băiat mic. Eu cred, că soția lui a fost vindecată de cancer. Băiatul a suferit de asmă și era într-o stare gravă; și el avea cancer. Noi ne-am rugat azi dimineață pentru el. Atunci când soția lui era pe patul morții cu cancer, bărbatul ei știa, că Dumnezeu o poate vindeca. Dacă Dumnezeu a putut-o vindeca pe femeie, atunci i-a fost la fel de posibil, ca să-l vindece și pe acest băiat. Dar mai întâi trebuie să vină disperarea interioară, numai așa ascultă Dumnezeu rugăciunea noastră. Dacă luați lucrurile ușuratic, atunci voi sunteți fără griji, dacă El o face sau nu. Voi pretindeți, că o luați în serios, dar mai întâi trebuie să vină acest strigăt al disperării, ca să se poată întâmpla așa ceva. Eu cred, că nouă ne lipsește această disperare interioară, pentru că nu posedăm suficient din dragostea lui Dumnezeu. Eu cred, că dragostea lui Dumnezeu provoacă această strigare de disperare. Dacă Dumnezeu este în voi, iar semnul

vorbește pentru voi, iar voi vedeți starea oamenilor din timpul acesta, cum umblă în păcat, atunci sunteți aruncați într-o tensiune interioară. Eu cred, că se va întâmpla.

Din Cuvânt reiese clar, mai ales din epistola către Galateni, că numai prin dragoste devine credința noastră activă. Credința lucrează prin dragoste. Dacă vreți să aveți credință, trebuie să existe mai întâi această dragoste. Credința este înconjurată de dragoste. Forța de pornire pentru credință vine din dragoste. Asta o știți voi, pentru că dacă nu aveți dragoste, atunci nu puteți avea credință. Cum puteți să aveți încredere în soție, dacă nu o iubiți? Asta se referă la dragostea firească (phileo). Cum stau lucrurile cu dragostea dumnezeiască (agapao)? Cum Îl puteți iubi pe Dumnezeu, dacă dragostea Lui nu este în voi? Dacă spuneți, că o iubiți pe soția voastră și nu-i dați ocazia ca ea să observe aceasta, luându-vă timp pentru ea, o sărutați câteodată spunându-i liniștit, că ea ar fi cea mai bună bucătăreasă din țară, cât de frumoasă o găsiți și cum o iubiți; dacă nu faceți asta, ea nu va ști asta niciodată. Dacă o iubiți, atunci lăsați-o ca s-o afle. Așa o facem și față de Dumnezeu. Dacă noi Îl iubim, atunci vorbim cu El despre aceasta. Noi ne luăm timp, ca să-L onorăm și să-L proslăvim, pentru că ne îndeamnă dragostea. Dacă i s-ar întâmpla ceva soției tale, asta te-ar duce într-o stare de necesitate, ca să întreprinzi ceva. Dacă ți-ar spune cineva că soția ta ar avea cancer, sau dacă s-ar constata, că ea ar avea TBC, iar moartea ar sta la ușă? Voi ați face orice. Asta v-ar pune într-o situație disperată. Aici este aceeași problemă. Noi trebuie să avem dragoste, înainte de a putea avea credință. Dacă avem o dragoste adevărată, ce se întâmplă atunci? Credința noastră este transpusă pe linia frontului pentru Dumnezeu. Dragostea adevărată dumnezeiască pentru Cuvântul Lui și pentru poporul Lui vă va mișca. Dragostea cuprinde credința. Toate celelalte lucruri trebuie să dispară. Dragostea lucrează totul.

În Ioan 14, 23 Isus spune: „Cine Mă iubește, va iubi și Cuvântul Meu.“ Voi nu puteți ține Cuvântul Lui, decât dacă credeți ceea ce a spus El. Vedeți, dacă-L iubiți pe Dumnezeu, atunci credeți Cuvântul Lui. El a spus: „EU sunt Domnul, Medicul tău.“ Asta o credeți. Dragostea lucrează cu credința, pentru că dragostea domină totul. Dacă cineva ar vorbi cu limbi omenești sau îngerești și nu ar avea dragoste, nu ar fi

nimic. Sau dacă cineva ar avea credință, pentru a muta munții, și nu ar avea dragoste, el nu ar fi nimic. Dragostea domină totul, pentru că Dumnezeu este dragoste, Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei. Dacă Isus a spus: „Cine Mă iubește, va iubi și Cuvântul Meu“, atunci noi știm că este adevărat. Dumnezeu va auzi strigătul disperat al sufletului nostru, asta o știm cu toții, dar în general este nevoie de ceva, ce ne împinge în această stare de disperare interioară.

În epistola lui Iacov 5, 16 Biblia spune: „*Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.*“ Dacă un om drept ajunge în astfel de dureri ale rugăciunii, dacă un astfel de suflet ajunge în această disperare, atunci rugăciunea lui arzătoare are efect, dacă semnul este dovedit. Dar observați, ce spune Biblia mai departe în Iacov 5, 16: „*Mărturisiți-vă unii altora păcatele.*“ Să nu aveți nimic unii împotriva altora; rugați-vă unii pentru alții. Mărturisiți-vă neajunsurile și rugați-vă unul pentru altul. Faceți-o cu dragoste, care inspiră încredere. Eu vă mărturisesc vouă ce am făcut greșit, voi îmi mărturisiți mie, ce ați greșit. Eu vă iubesc suficient, ca să mă rog pentru voi; rugați-vă și voi pentru mine, astfel rămânem în rugăciune, ca rugăciunea să fie ascultată și Dumnezeu să răspundă. Aceasta este disperarea interioară. Asta ar trebui s-o avem tot timpul.

Noi vrem ca să luăm câteva exemple din Scriptură dacă Domnul voiește ca să arătăm, ce s-a întâmplat. Iacov a fost mai întâi un tânăr ușuratic; dar dreptul de întâi născut însemna totul pentru el. Pentru el nu conta felul cum îl va primi, el vroia să-l aibe oricum. După ce îl primise, el s-a gândit, că totul ar fi în ordine cu dreptul de întâi născut; că totul ar fi rezolvat. După ce se întoarse fratele său flămând de pe câmp, el i-a dat mâncarea de linte, pe care o pregătise. Aici era o încercare mare, pentru că fratele lui fusese toată ziua pe drum. El era flămând și-l rugase pe Iacov, să-i dea de mâncare. Iacov a zis: „Dacă îmi juri, că-mi vei da dreptul de întâi născut.“ Vedeți, Iacov era îngrijorat, îi era indiferent pe ce cale îl va primi. Penticostali, aici este punctul unde ați dat greș. Voi ați crezut că dacă sunteți născuți prin Duhul lui Dumnezeu, aveți dreptul de întâi născut și prin aceasta, totul este rezolvat; dar acesta este doar începutul. Voi vă mai aduceți aminte de predica: „Pe El să-L ascultați!“ Acolo eu am prezentat faptul, că un copil, un fiu, trebuia să se dovedească capabil, înainte de a primi

moștenirea. Dreptul de întâi născut există, dar trebuie să fie și capacitatea. Dacă fiul nu se dovedea ascultător, i se putea refuza moștenirea. Deși este născut ca fiu, totuși el nu era moștenitor, dacă nu lucra după voia tatălui său.

Așa a fost atunci, când Duhul Sfânt a căzut peste penticostali, iar darurile au fost restituite Bisericii. Ei credeau, că totul ar fi în ordine, dacă sunt născuți prin Duhul. Dar vedeți, este vorba de înfiere. Dacă un fiu se dovedea cu adevărat capabil, atunci el era îmbrăcat cu alte haine și era așezat ca fiu moștenitor ca moștenitorul tuturor averilor pe care le posedea tatăl său. Dumnezeu a făcut același lucru cu Fiul Său, pe muntele unde a avut loc schimbarea la față. EL a fost învelit într-un nor și a fost transformat. Hainele Lui străluceau ca lumina, iar fața Lui strălucea ca soarele. Apoi a răsunat glasul: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcere. Pe El să-L ascultați.“ Moise și legea nu au putut să facă așa ceva, dar în El s-a împlinit totul. Ascultați de El. EL a fost rânduit. Iacov s-a gândit că totul ar fi în ordine, după ce a avut dreptul de întâi născut. Așa s-a întâmplat și cu penticostalii, și au început să se organizeze, unitarienii și trinitarienii, etc., se certau unii cu alții trăgând pe oameni încolo și înapoi. Aici se afla dovada, că semnul lipsește. Ura, invidia și cearta domneau printre ei. Atât de departe s-a ajuns!

Acum vedeți, Iacov a crezut la fel. Dar în noaptea aceea l-a cuprins frica pentru viața lui; disperarea venise peste el. El se gândea: „Acolo, dincolo de râu este fratele meu, el mă așteaptă, ca să mă omoare.“ Vedeți, procurarea dreptului de întâi născut, era motivul, pentru care Esau l-a urât până la moarte. Câteodată va fi chiar acel dar, pe care l-ați primit prin Duhul Sfânt și ați fost născuți din nou, care la urmă vă va condamna, dacă nu sunteți atenți (Evrei 6, 4-8). Aceeși apă care l-a salvat pe Noe, a condamnat lumea. Ceea ce voi numiți a fi fanaticism, poate fi actul de condamnare la sfârșitul vieții voastre. Iacov știa, că viața lui se apropia de sfârșit, pentru că cineva îl informase, că fratele lui îl întâmpină cu 400 de bărbați înarmați. Esau știa, că Iacov este pe drum. Iacov a fost cuprins de frică. El a trimis bărbați cu daruri și animale lui Esau, pentru a încheia pace cu el (Genesa 32, 19). La fel și alte lucruri, prin care Esau să fie împăcat. Apoi s-a gândit, că toate acestea nu-l vor determina să se schimbe, pentru că Esau este poate mai

bogat decât el, și nu va avea nevoie de nimic. Astfel el a luat femeile și copii și i-a trimis lui Esau. Sigur nu le va face nimic rău nepoților și nepoatelor lui. Dar el nu îndrăznește să meargă dincolo. Dumnezeu știe, cum trebuie să se poarte cu un om. Iacov trecuse râul și a căzut pe genunchi. Voi știți, că el a fost înainte un înșelător. Scuzați-mi expresia, dar cuvântul 'Iacov' înseamnă 'înșelător', și asta a fost el. Dar ceva trebuia să se întâmple cu el. Acolo, în disperarea aceea, când moartea a fost înaintea lui, s-a întâmplat evenimentul.

În seara aceasta, poate sunt bărbați și femei aici, care sunt aproape de moarte. Singura posibilitate, de a ajunge la ceea ce aveți nevoie, este ca să ajungeți în această disperare interioară și să spuneți: „În seara aceasta trebuie să văd practic. Ori îl primesc acum sau niciodată. Măine va fi prea târziu. Acum trebuie să-l primesc.“ Dacă vă rugați pentru botezul cu Duhul Sfânt, pentru semn, să nu spuneți: „Am să încerc Doamne, dar eu sunt prea obosit.“ Oh, atunci rămâneți acolo unde sunteți acum. Să nu încercați nici măcar o dată. Dacă vreți să veniți la rugăciune, să nu spuneți: „Eu mă duc în rândul de rugăciune, acolo ei mă vor unge cu untdelemn, am să văd dacă asta mă ajută“, atunci puteți rămâne pe locul vostru! Fie ca întreaga Biserică să intre într-o stare, unde lupta este între viață și moarte, ca s-o primiți acum sau să vă prăpădiți, numai atunci va începe Dumnezeu să lucreze printre voi. Este nevoie de strigătul disperării, ca să-l chemăm pe Dumnezeu în planul nostru.

Iacov s-a zbatut ca niciodată. El s-a rugat în disperare, până ce l-a apucat pe Dumnezeu. El nu s-a zbatut numai 15 minute, ci el l-a ținut strâns și s-a luptat toată noaptea, dar încă nu primise binecuvântarea. El se luptase disperat până la primirea binecuvântării, până ce Dumnezeu apăruse pe plan, și a strigat din deznădejdea lui adâncă: „Eu nu Te las, decât după ce Tu mă vei binecuvânta.“ Astfel el devenise părtaș binecuvântării. Mulți oameni spun: „Slavă lui Dumnezeu, eu l-am primit deja“, și totuși ei sunt înșelați. Cineva poate spune: „O, eu mă simt bine, frate Branham, m-am rugat și un tremur a venit peste mine. Asta poate a fost de la Dumnezeu.“ Alții spun: „Eu am văzut o lumină mare înaintea mea.“ Și asta poate veni de la Dumnezeu. Dar nu la asta m-am referit. Biblia spune în Matei 5, 45 că ploaia cade în aceeași măsură peste cei drekți și peste cei nedrepti. Grăul și neghina se află pe

același câmp. Ploaia este trimisă peste grâu, dar aceasta cade la fel și peste neghină ca și peste grâu. Neghina se bucură de ploaie ca și grâul (Evrei 6, 7-8). Duhul Sfânt nu se pogoară doar peste adevărații credincioși, ci și asupra altora, care fac apoi la fel. Dar la roadele lor să îi recunoașteți (Matei 7, 20). Despre roade vorbesc acum, pentru că în aceasta constă semnul. Iacov a spus în disperare: „Eu știu că Tu ești prezent, eu simt că Tu ești aproape, eu nu Te las.“ Unii stau la începutul experienței lor, sar în sus și fug încolo și înapoi, spunând că ei au primit-o deja. O nu, Iacov s-a zbatut atât de mult până ce s-a întâmplat ceva. După aceea el a umblat altfel (Genesa 32, 31). El a fost transformat, pentru că s-a zbatut atât de mult, până s-a întâmplat într-adevăr ceva. Biblia relatează: „El s-a luptat cu Dumnezeu și a biruit“ (Genesa 32, 28). Cum poate birui un om înaintea lui Dumnezeu? Este posibil pentru voi. Voi puteți s-o faceți. Un om poate birui cu Dumnezeu.

Atunci când Isaia i-a spus lui Ezechia: „Așa vorbește Domnul: 'Pregătește-ți casa, pentru că tu vei muri', (Isaia 38, 1-8), el și-a întors fața disperată înspre perete, a plâns și s-a rugat lui Dumnezeu cu cuvintele: „Doamne, gândește-Te la mine, că eu am fost credincios și am umblat cu o inimă neîmpărțită înaintea Ta. Mai adaugă-mi cinsprezece ani la viața mea.“ După ce Dumnezeu îl înștiințase, că va muri, el căzuse în disperare. Astfel se schimbaseră hotărârile lui Dumnezeu. El a plâns, cuprins de o disperare adâncă. Iacov s-a luptat, până ce a venit binecuvântarea, iar numele lui de 'înșelător' a fost schimbat în 'domnitor' a lui Dumnezeu. Chiar și națiunea lui întreagă a fost numită așa după numele lui. Prin ce sa întâmplat aceasta? Acesta a fost rezultatul unui strigăt de disperare. Când l-a întâlnit pe Esau în ziua următoare, nu mai avea nevoie de gardă personală. El a mers înspre fratele său și a putut să-l întâlnească. De ce? El s-a zbatut în deznădejde până la siguranța primită. Și voi trebuie să ajungeți prin zdrobirea interioară până la siguranța decisivă. Dacă nu o faceți, atunci nici nu trebuie să veniți la rugăciune. În felul acesta nici să nu veniți la altar. Așteptați până vă cuprinde o astfel de disperare, care vă pune între viață și moarte, astfel se va întâmpla ceva.

Și Rut a stat înaintea unei decizii serioase: dacă să se întoarcă la poporul ei la toți acei pe care ea îi iubea ca să se închine acolo și să-i

onoreze pe zeii poporului ei, sau să rămână la Naomi. Ce trebuia ea să facă? Ea ajunsese în această disperare interioară și a strigat: „Acolo unde te duci tu, mă duc și eu; unde trăiești tu, trăiesc și eu; unde vei muri tu, mor și eu; unde vei fi înmormântat, vreau să fiu și eu înmormântată, pentru că Dumnezeuul tău este și Dumnezeuul meu.“ Vedeți? Disperare! Dumnezeu a binecuvântat-o și i-a dăruit un fiu cu numele Obed, care era tatăl lui Iese, tatăl lui David. Din linia aceasta a venit Isus.

Și femeia Rahav ajunsese la disperare. Ea știa, că moartea se afla la ușă; judecata era aproape. În starea aceasta ea a primit iscoadele în casa ei și i-a ascuns. Ea era pregătită să facă totul. Ea a cerut de la ei, ca să jure pe Dumnezeuul lor, că casa ei va scăpa. Vedeți, ei i-au dat acestei femei semnul. Tot într-o astfel de situație disperată se afla și Eleazar, când a plecat ca să caute o mireasă pentru Isaac. Eleazar din Damasc era un om de încredere a lui Avraam. Avraam îl pregătise pentru drum și l-a trimis, ca să caute o mireasă mireasa potrivită pentru fiul său Isaac; pentru că din linia aceasta urma să vină Hristosul. Eleazar era un om duhovnicesc. El știa ce înseamnă aceasta. Femeia potrivită trebuia să fie soția lui Isaac. Cum era s-o aleagă el? Pentru el a venit ceasul rugăciunii disperate. Când a ajuns în oraș, el s-a rugat spunând: „O Doamne, Dumnezeuul stăpânului meu Avraam ... “ (Genesa 24, 12). Asta este. Dacă ajungeți într-o astfel de disperare interioară, atunci mergeți în rugăciune. „O Doamne, fata care îmi va da apă mie și cămilelor, aceea să fie cea căutată.“ El s-a rugat atunci într-o disperare adâncă. Rebeca, fata aceea frumoasă, a venit și a adăpat cămilele. Mai târziu el a spus: „Nu mă opriți, pentru că Dumnezeu mi-a dat har pentru călătoria mea.“ Pentru ea venise timpul pentru o decizie. Ea era un simbol spre Mireasa Domnului. Va merge ea, ca să accepte un bărbat, pe care nu-l văzuse încă niciodată? Asta este ceva mare. Ea nu-l văzuse niciodată, dar auzise despre el, prin robul lui. Aici este din nou un tip înspre Mireasă. Voi nu L-ați văzut pe Hristos niciodată, dar ați auzit despre El prin slujitorii Lui. Voi părăsiți totul, ca să-L întâlniți pe El. Observați, ea a luat hotărârea. Din nou un tip înspre Mireasa Domnului. Ea părăsise casa denominațională. Iona a fost aruncat peste bord într-o vreme agitată și a ajuns în burta unui pește de pe fundul mării. Toate speranțele de supraviețuire dispăruseră. Desigur că el s-a gândit la rugăciunea de inaugurare a templului lui Solomon. „Doamne, dacă

poporul Tău este undeva în necaz, și se îndreaptă spre Tine în rugăciune, privind spre acest templu, ascultă-i Doamne.“ Sigur s-a aruncat pe genunchi în burta peștelui, în mijlocul hranei peștelui. Acolo el s-a rugat în disperare. Puținul oxigen, care îi stătea la dispoziție, l-a folosit pentru a se ruga. Desigur că el nu a știut, în ce direcție se afla templul. Dar el a privit spre Domnul și s-a rugat în acele condiții, în starea aceasta de disperare. Niciodată nu a fost cineva într-o astfel de situație. El se afla într-o disperare serioasă. El s-a rugat, iar Dumnezeu l-a păstrat trei zile și trei nopți în viață și l-a dus în locul unde trebuia să predice mesajul.

Biblia relatează despre Ana, că era stearpă. Ea își dorea un fiu, și a postit și s-a rugat pentru aceasta. Ea s-a rugat atât de stăruitor, încât preotul templului a crezut, că ea ar fi beată; dar ea se afla într-o stare de disperare interioară. Celelalte femei poate au fost atente, dacă cineva poartă vreo pălărie nouă, sau cum se îmbracă unii și alții. Poate că ele vorbeau despre evenimentele care s-au petrecut la fermă. Dar Ana a trecut prin mulțime, înaintând până la altar. Ea a postit. Ea a dorit ca această batjocură să fie luată de pe ea. O, cum este azi? Acum parcă este o batjocură de a avea copii. Atunci a fost o batjocură, când nu aveai copii. Ea a căzut pe genunchi și a uitat totul din jurul ei. Ea nu observase, când a ieșit preotul, ea era într-o astfel de disperare interioară, încât lacrimile îi curgeau peste obraji. Ea a strigat în necazul ei: „O Doamne, Dumnezeule, dăruiește-mi un fiu; admite aceasta!“ Observați, ea nu se gândea la persoana ei. După ce Dumnezeu a ascultat rugăciunea ei și ia răspuns dăruindu-i un fiu, ea i l-a dat înapoi lui Dumnezeu. Ea era hotărâtă să nu păstreze nimic pentru ea. După ce se rugase lui Dumnezeu, El i-a dăruit un prooroc. Asta a fost o binecuvântare suplimentară.

O, Dumnezeu posedă o plinătate de lucruri deosebite, pe care El le poate da, nu numai un fiu, ci și un prooroc. Atunci nu erau în Israel nici vedenii, nici Cuvântul descoperit. Samuel era primul proroc după mulți ani. Dar mai întâi trebuia, ca mama lui să ajungă într-o stare interioară disperată. Ea nu avuse copii și depășise deja vârsta, pentru a mai naște copii. Ea se rugase stăruitor. Ea își dorise un copil. Ce era? Desigur că Dumnezeu îi vorbise. Voi nu puteți ajunge într-o astfel de disperare, fie doar, dacă Dumnezeu v-a vorbit. O Biserică, ridică-te și

trezește-te! Reveniți-vă, treziți-vă în ceasul acesta! Disperarea interioară trebuie să vină peste voi, altfel vom muri; pentru că se va întâmpla ceva din partea Domnului. Eu știu că aceasta este: „AȘAVORBEȘTE DOMNUL“. Ceva este pe cale, de a se arăta. Noi trebuie să ajungem neapărat în această stare interioară. Este vorba de viață sau de moarte, altfel totul va trece pe lângă noi, fără ca să vedem.

Pentru faptul că Ana nu era egoistă, ea primise în dar un prooroc. Sunamita primise un fiu, pentru că proorocul Domnului vorbise Cuvântul, deși ea și bărbatul ei erau bătrâni. Dar ea era devotată proorocului. Ea știa că el este un bărbat a lui Dumnezeu. Ea recunoscuse, că el era un trimis adevărat și de încredere. El venea în casa ei. El era un om sfânt. Ei puteau să vadă, că el este un om cinstit, el făcea semne și minuni, și ei auziseră, că el prezicea lucruri, care apoi se împliniseră. El era serios și sfânt. Ea o fi spus către bărbatul ei: „Eu îl respect ca sfânt pe acest om, care a intrat aici la noi.“ Ea știa, că el este sfânt. Ea îi pregătise o cameră în casa ei, ca el să nu se simtă străin și respins. El putea să poposească la ei de câte ori dorea. Ea a pus un pat în cameră, un ulcior cu apă și tot ce mai era necesar. Desigur că ea i-o fi spus slujitoarei, ca să se îngrijească de fiecare dată de el când intră la ei. Toată această dragoste i-a fost dovedită lui Elisei. Este scris: „Ce ai făcut voi celui mai neînsemnat dintre voi, Mie mi le-ai făcut.“ De altfel această femeie îl onora pe Dumnezeu, prin ceea ce făcea pentru prooroc. Ea nu vroia nimic pentru sine. Ea

nu-și exprimase nici o dorință proprie. Ea făcuse totul, pentru că-L iubea pe Dumnezeu. Ea nu o făcuse, pentru a primi binecuvântări. Ea o făcuse pur și simplu. Elisei i-a spus lui Ghehasi: „Du-te și întreab-o, ce pot să fac pentru ea, să vorbesc pentru ea la împărat sau la comandantul oștirii. Eu i-aș recompensa, pentru ceea ce mi-a făcut ea bine, pentru că m-a primit în casa ei și m-a ospătat. Ce pot să fac acum pentru ea?“ Ea a răspuns: „Eu trăiesc aici în siguranță în mijlocul poporului meu, am venitul meu și nu am nevoie de nimic.“ Apoi a răspuns Ghehasi pentru ea. „Ea nu are copii, iar bărbatul ei este deja bătrân.“ Abia spuse Ghehasi aceste cuvinte și proorocul deja o fi văzut vedenia ca: „AȘA VORBEȘTE DOMNUL“ pentru ea. „Du-te și spune-i că peste un an, pe timpul acesta, va strânge un fiu la pieptul ei.“ Fiul ei se născuse. Cât de mult l-or fi iubit! Singurul lor copil. Dar deja la vârsta de 12 ani, el era

cu tatăl său pe câmp la strângerea recoltei. Soarele dimineții îl arse așa de tare încât el a strigat: „Capul meu, capul meu!“ El devenise grav bolnav. Tatăl lui i-a poruncit slujitorului: „Du-l acasă la mama lui.“ A fost un caz de urgență. Mama lui îl ținuse în brațe până la amiază, apoi murise. Gândiți-vă, singurul ei copil, care i-a fost dăruit de Domnul, ca răspuns la rugăciunea și făgăduința proorocului, prin „AȘA VORBEȘTE!“ Ea știa, că ceva nu este în ordine. Ceva nu era în ordine. Cum putea Dumnezeu să-i ia înapoi fiul pe care-l iubea așa de mult? Doar ea nu se rugase pentru așa ceva, pentru că era prea bătrână pentru a mai primi copii. Dumnezeu îl lăsase pe prooroc să exprime făgăduința, și acum acest copil murise în astfel de condiții. De aceea ea i-a spus slujitorului ei: „Pune șaua pe măgar, ca să ne ducem acolo, fără a ne opri undeva. Mână animalul tot înainte.“ Astfel ei au ajuns la muntele Carmel, unde se afla robul lui Dumnezeu într-o peșteră, cel ce a spus: „AȘA VORBEȘTE DOMNUL: ‚Tu vei primi un fiu.‘”, Ea vroia să afle, de ce a permis Dumnezeu așa ceva. „Grăbește-te, ca să ajung la omul lui Dumnezeu“, i-a spus ea robului ei. Vedeți, disperare!

Proorocul Elisei se ridicase, a privit în depărtare și a văzut-o pe Sunamită venind înspre el. El știa, că ceva nu este în regulă, dar Dumnezeu nu-i descoperise încă, de ce venise femeia. El i-a spus lui Ghehasi: „Du-te în întâmpinarea ei, pentru că acolo nu este ceva în ordine.“ Peste prooroc venise disperare; disperare era și în femeia aceea. Acum ei s-au întâlnit. Ea vroia să știe, ce ar avea de spus Cuvântul Domnului, dar el nu știa încă nimic, ce ar fi Cuvântul Domnului pentru ea. Vedeți voi, ea a vrut să afle Cuvântul Domnului de la prooroc, dar deocamdată nici el nu știa nimic, pentru că Dumnezeu nu-i descoperise încă. El nu știa încă ce să-i spună, de aceea el a întrebat: „Este totul bine cu tine, cu bărbatul tău și cu copilul?“ Femeia ajunsese la sfârșitul disperării ei. Ea a zis: „Da. Slavă lui Dumnezeu, totul este bine!“ Disperarea ei se sfârșise, pentru că ea îl găsisese pe robul Domnului. Ea ar fi rămas în disperare, dacă nu l-ar fi găsit. Dar totuși când l-a văzut, ea a spus: „Totul este bine.“ Elisei a așteptat, ca să vadă ce se va întâmpla în continuare. Ea se aruncase la picioarele lui, ceea ce nu i-a plăcut lui Ghehasi și a vrut s-o alunge, dar Elisei a spus: „Las-o, pentru că ea este foarte mîhnită, iar Dumnezeu mi-a ascuns necazul ei și nu mi l-a descoperit încă.“ Apoi femeia i-a spus că copilul ei a murit.

Proorocul nu a știut mai întâi ce să facă. Apoi i-a spus lui Ghehasi: „Ia toiagul meu.“ El știa că tot ce atinge este binecuvântat; pentru că nu era el, ci Dumnezeu era în el. El știa, cine este. El știa, că este un prooroc. El a luat toiagul și a spus: „Ghehasi, ia toiagul și pune-l pe copil. Dacă vorbește sau te salută cineva, să nu răspunzi, ci du-te acolo și pune toiagul pe copil.“ Dar femeia nu era eliberată prin aceasta de disperarea ei interioară. Ea nu era mulțumită. Nu pentru asta a venit ea. Ea a spus: „Așa cum Domnul trăiește, eu nu mă las de tine, decât dacă vii tu și te rogi pentru copil.“ Acum ajunse Elisei într-o presiune interioară și s-a dus cu femeia. După ce au ajuns acolo, ei au găsit o mulțime de oameni care boceau și plângeau. Femeia făcuse ceea ce trebuia. Ea îl culcase pe copil în patul lui Elisei, dar asta nu a ajutat la nimic, ca și punerea toiagului. Copilul nu se trezise. Ea vroia să vadă altceva. Proorocul intrase înăuntru. El se afla într-o depresiune interioară. Ce va face el acum? Mai întâi el a mers încolo și încoace, dar Biblia relatează, că el a intrat apoi în cameră. Precis el a spus: „Doamne, eu sunt aici. TU mi-ai spus, ca să-i spun femeii: „Așa vorbește Domnul' și totul s-a întâmplat așa, după cum i-am spus; pentru că Tu mi-ai făcut-o de cunoscut. Acum, ea este în necaz. Eu nu știu, ce să fac. Acolo zace băiatul mort. Ce pot să fac, Doamne?“ Fără îndoială, Duhul Sfânt a spus: „Dacă Dumnezeu este în tine, atunci pune-te peste băiat.“ Imediat a fugit acolo și s-a pus peste băiat (1Împărați 4, 33-37). El s-a întors la viață, a strănutat de șapte ori și a deschis ochii. Disperarea interioară dispăruse. Copilul trăia. Situația disperată a adus-o pe femeie la prooroc, iar proorocul a fost adus prin această situație la copil. Tensiunea interioară din cei doi a făcut, ca Dumnezeu să vină în plan. Dragostea lui Dumnezeu, dragostea față de poporul Său a atras dragostea lui Dumnezeu și a decis victoria în lupta credinței. Lucrarea a avut loc. Cazul a fost rezolvat. Asta este! O disperare gravă a cauzat aceasta. Ea a fost decisă și a fost primită.

Orbul Bartimeu se gândise, că Isus va trece pe lângă el. El ședea acolo ca cerșetor. Dar când a auzit, că Isus trece pe acolo, el a întrebat imediat: „Cine este El?“ și a strigat: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine.“ Dar mulțimea îi poruncise să tacă. El îi întrebă: „Cine este Cel ce trece pe aici?“ Cineva, poate un ucenic al Domnului o fi spus: „Nu ști tu, cine este Cel, care trece pe aici?“ Poate el i-a auzit pe

batjocoritori spunând: „Dacă acesta poate să învie morți, atunci să meargă în cimitir și s-o dovedească.“ Dar altcineva a spus: „Este proorocul cel tânăr, Isus din Nazaret, din Galilea. Așa cum spune Scriptura, că Fiul lui David va ședea pe tron. EL este.“ „Este El cu adevărat? Este El, cel care trece pe aici?“ În disperarea lui, el a strigat: „O Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine! Nu trece pe lângă mine, o Mântuitorule, ascultă strigătul inimii; când arăți milă și har altora, nu trece pe lângă mine ... “ El striga: „O Isuse ...!“ Unii spuneau: „Fii liniștit“, dar el striga și mai tare. El era deznădăjduit; căci dacă Isus trecea acum pe lângă el, poate nu va mai avea o altă posibilitate. Poate astăzi este ultima. În deznădejdea lui striga: „O Isus!“, indiferent, cine îi spunea, ca să tacă. El striga cu atât mai tare. El se afla în acest necaz și striga tot mai tare. Nimeni nu putea să-l oprească: „Fiul lui David, ai milă de mine!“ Fiul lui Dumnezeu, pe drum spre Ierusalim, încărcat cu păcatul lumii, ca să fie adus ca o jertfă pentru lume, s-a oprit pe drum. Strigătul disperării a făcut, ca Fiul lui Dumnezeu să se oprească. EL a întrebat: „Ce vrei să-ți fac?“ „Doamne, eu vreau ca să-mi primesc vederea.“ EL a spus: „Du-te în pace, credința ta te-a salvat.“ Acesta a fost rezultatul strigătului lui. Dacă această disperare vine peste cineva, credința lui o va accepta, și Îl va atinge pe El.

Bartimeu nu a spus: „Un moment, lăsați-mă mai întâi ca să verific totul, dacă pot să văd; pentru că eu nu mi-am văzut niciodată mâinile sau altceva.“ Atunci când Isus a spus: „Credința ta te-a ajutat“, era destul. Asta era tot de ceea ce avea nevoie. Dacă noi suntem cuprinși de o disperare internă ne rugăm pentru ceva, indiferent cât de slabi am

fi, dacă credem corect, vom primi răspuns. Dragostea, unită cu necesitatea internă, trebuie să fie puterea motrică, care cuprinde totul prin credință. Orbul Bartimeu știa imediat despre ce era vorba.

Petru era într-o stare de nedescris în noaptea aceea, când corabia lor era amenințată de a se scufunda. În starea aceasta disperată, el văzuse pe cineva venind pe apă și bănuia că vede vreun duh. Dar când L-a recunoscut pe Domnul său, el a zis: „Doamne, dacă Tu ești, atunci poruncește-mi ca să vin la Tine pe apă.“ El a sărit din corabie și umbla pe apă, dar pe urmă el s-a înfricoșat și a început să se scufunde. Acum el striga în disperarea lui, pentru că el greșise cu ceva la executarea

poruncii Domnului. Eu sper, că Biserica a înțeles. Petru făcuse, ceea ce îi spusese Domnul. Acum, voi creștini, în seara aceasta, voi vă aflați pe drumul prescris și încercați să urmați călăuzirea Duhului Sfânt, însă pe urmă vă prinde moartea prin forma unui cancer sau tuberculoză, sau altceva. Dacă voi vă faceți datoria pe cărarea cea bună, atunci aveți același drept, pe care l-a avut și Petru. Voi puteți să spuneți: „Doamne, ajută-mă, că eu pier.“ În necaz el a strigat, și imediat i s-a întins o mână de ajutor. Voi aveți același drept. Strigați: „Salvează-mă Doamne!“

Asta se întâmplă, dacă strigați astfel. Fie o femeie, o mamă care se roagă pentru copilul ei, fie el nepot sau oricine, dacă te rogi în această disperare interioară, Dumnezeu va asculta. În timp ce Petru se scufunda, Domnul l-a auzit. El era pe drumul cel bun, dar începea să se scufunde; el dăduse greș. Indiferent dacă dați greș sau nu, asta nu este hotărâtor. Noi toți suntem greșiți de la început, dar cineva stă de partea noastră cu o mână tare, care ne scoate afară și ne așează deasupra apelor. Dacă voi ați făcut o greșală, dacă o femeie sau un bărbat, un băiat sau o fată a greșit cu ceva, atunci nu vă scufundați, ci strigați cu disperare: „Doamne, salvează-mă, altfel eu pier!“ Dacă ajungeți în necaz, Dumnezeu vă va asculta. EL va auzi întotdeauna strigătul disperării din suflet. Asta este ceea ce încerc eu să vă spun.

Când Domnul nostru se afla El însuși pe cel mai mare câmp de luptă din lume, El se rugase în Ghetsiman, cuprins de o disperare interioară. Să ridice păcatul lumii, să-l ia asupra Lui, sau să rămână cu ucenicii Lui pe pământ? Ce urma să se întâmple? Dar priviți-L în supunerea Lui, cum S-a smerit pe Sine și a spus: „Nu voia Mea, ci voia Ta.“ El s-a aplecat pe Sine sub Cuvânt, sub Cuvântul făgăduit a Dumnezeului cerului. Observați, apoi El a mers puțin mai departe. Dacă *El* a mers mai departe, cu atât mai mult trebuie să mergem și *noi* mai departe! Biblia relatează, că El s-a rugat cu lacrimi. Frați și surori, dacă Isus trebuia să se roage cu atâta seriozitate, cu cât mai mult trebuie să ne rugăm noi cu această seriozitate! Dacă Hristos, care era Dumnezeu în chip omenesc, trebuia să se roage în felul acesta, cu atât mai mult trebuie să ne rugăm noi ca păcătoși, care am fost salvați prin har! Dacă decizia l-a adus pe Fiul lui Dumnezeu în această luptă sufletească înfricoșătoare și rugăciune arzătoare (Luca 22, 44), ce se va întâmpla atunci cu voi și cu mine? Trebuie să strigăm din adâncul nostru.

Dumnezeu ni S-a descoperit în aceste zile din urmă prin semne mari cu puterea Sa. Asta ar trebui să ne ducă la această prăbușire interioară, nu-i așa? EL este pregătit, ca să ne ajute și să ne salveze. Dar noi trebuie să ajungem în această prăbușire, în această disperare interioară, pentru ca El să ne poată vindeca. Așa este.

Desigur că puteți să vă amintiți de Florence Nightingale. Ea era nepoata unei doamne care a înființat crucea roșie. Voi ați văzut fotografia ei în carte, ea mai cântărea doar 30 de pfunzi. Cancerul o distruse. Dar în Londra-Anglia, unde ea a fost adusă din Africa de Sud cu avionul, evenimentul a avut loc prin această disperare interioară. Fratele Bosworth i-a scris că nu vom putea veni în Africa, iar o soră medicală a răspuns din partea ei, că bolnava nu poate fi mișcată. Cine a văzut poza ei, va înțelege. Eu nu cred că s-a poticnit cineva de această fotografie. Numai oameni, care nu sunt curați în gândirea lor, pot critica astfel de poze. Deși medicul i-a spus că nu mai poate fi mișcată, ea totuși s-a decis ca să vină în Anglia, când a auzit că voi fi acolo. Ea a fost culcată pe o targă și adusă cu avionul la Londra. Înainte de a ne duce la palatul Buckingham, noi am fost aduși sub pază la această femeie, ca să ne rugăm pentru ea. Ea nu mai putea vorbi. Ei au ridicat mâna ei și au pus-o într-a mea. Unii din voi știu, mai ales soldații, care au fost acolo, că în Londra este aproape tot timpul ceață. Eu am îngenunchiat în apropierea unui geam, în timp ce ei îi curgeau lacrimile. Eu nu știu, de unde mai avea umiditatea pentru lacrimi, pentru că ea arăta numai din oase și piele. Venele ei erau uscate. Nu știu, cum de mai trăia. Ați văzut cum arăta chipul ei mai târziu? Eu am îngenunchiat acolo lângă patul ei. Ea se afla într-o stare disperată. Pentru că nu am putut merge acolo, ea a fost adusă aici. Inima mea sângera când am ajuns acolo și eram copleșit, când am văzut credința acestei creaturi muribunde. Eu m-am rugat din adâncul inimii mele. În timpul rugăciunii a venit un porumbel și s-a așezat pe geam, s-a plimbat încolo și înapoi, gângurind. Eu mă gândeam că este vorba de un porumbel domestic; eu eram abia de o oră în Londra și am fost adus direct de la aeroport. Când m-am ridicat de pe genunchi și am zis 'Amin', porumbelul zburase. Apoi i-am întrebat pe frați, dacă au auzit acest porumbel. Și ei au vorbit despre aceasta, și când am început să vorbesc despre însemnătatea porumbelului, au venit cuvintele: „Așa vorbește

Domnul: „Tu vei trăi și nu vei muri!”, Ea mai trăiește și astăzi, pentru că a fost cuprinsă de disperarea interioară. Această disperare a dus-o la hotărârea decisivă, dacă va trăi sau va muri. Drumul i s-a deschis, ca ea să vină în același timp la Londra ca și mine. Ca semn, Dumnezeu a trimis porumbelul și a dat pe „AȘA VORBEȘTE DOMNUL.”

Sora Hattie Waldorop din Phoenix/Arizona a fost adusă în prima mea adunare. Medicul constatare cancer la inimă. Soțul ei a adus-o acolo; ea insistase pentru aceasta, ca să fie adusă în orice caz la adunare. Ea era într-o stare atât de gravă, încât nu mai putea să respire bine. Sângele picura din locul inimii, care era mâncat de cancer. Acest caz de cancer la inimă a fost acum 18 ani. Ea i-a spus soțului ei și medicului: „Chiar dacă voi muri în rândul de rugăciune, totuși doresc să fiu adusă acolo.” A fost un strigăt de disperare. Ea își pierduse conștiința. Eu zic, că ea nu era moartă, deși ea a spus că a fost. Poate a și fost așa. Ea poate să judece, dacă aude această bandă. Mie mi s-a spus: „Acolo în rând este o femeie moartă.” După ce a fost adusă la mine fără viață, a ieșit Cuvântul Domnului. Eu m-am întors spre ea și am pus mâinile peste ea. Ea s-a ridicat și a plecat acasă. Asta s-a întâmplat acum 18 ani, și ea mai este și astăzi sănătoasă. Ea ne va vizita în Tucson, când vom fi acolo.

A fost strigătul disperării. Ea a spus: „Chiar dacă voi muri pe drum, să mă duceți totuși acolo. Domnul i-a vindecat pe alții, El mă va vindeca și pe mine.” Fie ca inimile noastre să fie umplute cu dragoste în aceste zile. Lăsați-ne să ne rugăm cu seriozitate, pentru că în curând poate fi prea târziu.

Fiica lui Iair murise. El nu era credincios de drept. El credea doar în Isus, dar el se temea, ca să-L mărturisească. Altfel l-ar fi dat afară din sinagogă. Dar într-o dimineață medicul o fi spus: „Fiica ta este pe moarte.” Acum apare strigătul disperării. Dar de pe poziția lui, el nu putea să-și permită ca să fie văzut cu Isus din Nazaret, altfel și-ar fi pierdut postul. Dar eu vă spun, atunci când a apărut necazul, a venit și strigătul disperării. Eu pot să-l văd, cum se îmbracă și pășește pe stradă în jos, trecând prin mulțime și vede cum o femeie îi atinge haina Lui. El aude mulțimea cum tresaltă de bucurie, dar el trece prin mijlocul lor și spune: „Rabi, fiica mea a murit chiar acum, vino și pune mâna peste ea, atunci ea își va recăpăta viața.” Oh vedeți, starea aceasta de necesitate vă aduce într-acolo, ca să faceți ce este corect și să procedați bine. Fiica

lui a trăit minunea pe baza strigătului său de disperare. Lăsați-ne să fim așa de hotărâți ca și femeia cu scurgerea de sânge. Biblia relatează, că ea a vândut toată averea ei, pentru a primi ajutor de la medici, dar starea ei devenea tot mai gravă. Ea a avut scurgerea doisprezece ani. Poate că ea a vândut totul: ferma, măgarii, caii și ce a mai avut, dar ea nu primise nici un ajutor. Preotul desigur o fi sfătuit-o, ca să nu meargă la acele adunări; dar într-o dimineață, ea a privit spre râu și a văzut o mulțime mare de oameni adunați în jurul unui bărbat. Ea s-a întrebat, ce se întâmplă acolo. Cineva i-a spus: „Este Isus din Nazaret.“ Acum începea strigătul de disperare. Ea și-a spus: „Eu sunt fără însemnătate, dar dacă voi atinge doar poala hainei Lui, mă voi face sănătoasă.“ Ea trecuse pe lângă toți criticii și a venit la El și a atins haina Lui cu strigătul disperării în inima ei. După ce făcuse acest lucru, El s-a întors și a întrebat: „Cine M-a atins?“ Dar toți au tăgăduit. Dar El care era în posesia darului dumnezeiesc și era Dumnezeu, a privit în jur. EL a găsit femeia și i-a spus, că scurgerea ei s-a oprit. Strigătul disperării a împins-o la această faptă.

Și în regina din Saba exista o dorință arzătoare, care a îndemnat-o la această călătorie lungă. Ea auzise despre darul cel mare dumnezeiesc, care lucra prin Solomon, și imediat s-a așezat dorința arzătoare în inima ei. Acest strigăt de necesitate îl aveau oamenii ca voi și ca mine. Ei nu erau altfel decât noi. Ei aveau cinci simțuri, mâncau și beau, trăiau și mureau ca și noi. Ei erau oameni. Strigătul de necesitate din interiorul ei devenise așa de mare, încât luase o parte din împărăție cu ea. Ea a fost atât de cuprinsă, încât nu s-a gândit că ismaeliții atacă oamenii în pustie. Ea urma să facă o călătorie de 90 de zile pe spatele unei cămile, prin pustiul Sahara. Dorința adâncă era acolo. După ce ajunse acolo, lui Solomon nu i-a rămas nimic ascuns, ci el îi spuse tot ce dorea ea să afle. Rezultatul strigătului ei era, că Isus a răspuns: „În ziua judecății ea se va ridica și va judeca acest neam, pentru că aici este ceva mai mare decât Solomon.“

În încheiere aș vrea să vă mai spun următoarele. Nu demult am auzit în Mexico un astfel de strigăt disperat. Eu chiar mă îndreptam spre platformă în stadionul cel mare. Oamenii erau adunați acolo de la ora 9 dimineața, acum era aproape ora 10 seara. Cu o seară înainte un bărbat complet orb, care nu văzuse niciodată de 30 de ani, își primise vederea.

El a mers ziua următoare prin oraș și a mărturisit-o tuturor. Acești oameni, îmbrăcați sărăcăcios, au fost aproximativ 40-50 de mii ședeau acolo. Ei își lăsaseră pălăriile lor vechi la intrare. După aceea a fost greu pentru ei, ca să afle care le aparțineau. Ploaia curgea; totul era arhiplin. Ei m-au lăsat în jos cu o funie de pe un zid. Astfel am ajuns pe platformă. Aici șade un om cu fiica lui din Michigan, cunoștințe ale fratelui Arment, care este deja la Domnul. Ei au relatat despre ceea ce fratele Arment a văzut ca martor ocular în adunările din Mexic. El i-a dat fratelui Moore pardesiul, pentru că lui, care era din sud, ploaia îi era prea rece. Fiul meu Billy Paul venise la mine și mi-a spus: „Tu trebuie să faci ceva. Acolo este o femeie mexicană cu copilul ei, care a murit de azi dimineată.“ Nu erau destui oameni de ordine, ca s-o oprească. Ea s-a gândit: „Dacă un bărbat orb și-a primit vederea prin punerea mâinilor, și copilul meu va reveni la viață prin punerea mâinilor.“ Ea era catolică; nimeni nu putea s-o oprească. Fratele Espinoza i-a spus, că nu vor mai fi împărțite bilete de ordine și a rugat-o să aștepte până în seara următoare. Ea a răspuns: „Copilul meu este mort. Este mort de azi dimineată. Eu trebuie să ajung în rândul de rugăciune!“ Ea a venit fără bilet de rugăciune. Erau cam 300 de oameni de ordine, dar ea totuși a reușit, strecurându-se. Ei îi era indiferent, cum va ajunge în față. Ea era cuprinsă de acest strigăt de disperare. Dumnezeu îi puse aceasta în inima ei. Dacă a fost posibil ca Dumnezeu să dăruiască lumina ochilor, atunci El poate să redea și viața. Ea era în deznădejde. Ceva ardea în inima ei. O, voi oameni bolnavi. Fie ca un astfel de foc să existe în inima voastră numai pentru câteva minute, atunci o să vedeți, ce se întâmplă! Acel Dumnezeu, care l-a vindecat pe acest bărbat și pe Florence Nightingale, la fel alte zeci de mii, acest Dumnezeu poate orice! Dovezi de netăgăduit: morții au fost înviați, bolnavii au fost vindecați și multe alte lucruri s-au întâmplat. Dacă El este Dumnezeu, înseamnă că poate orice! EL a fost ieri Dumnezeu, EL este azi Dumnezeu. Fie ca să vă cuprindă acest strigăt de disperare, atunci veți vedea ceva întâmplându-se. Împinsă de această disperare interioară, ea a înaintat tot mai mult. Eu i-am spus fratelui Jack Moore: „Ea nu mă cunoaște, ea nu m-a văzut niciodată, ea nu știe care dintre noi de aici de pe platformă sunt eu.“ Ea nu știa nici un cuvânt în engleză. De unde putea ști, cine este persoana? Eu i-am spus: „Du-te acolo și roagă-te

pentru copil, ca să fie mulțumită și să poată merge mai departe, ca să se sfârșească deranjul.“ Dar ea s-a împins mai departe, deși ei au încercat ca s-o oprească. Ea era decisă, ca să-și croiască drumul. Ea nu s-a îngrijorat de felul cum s-o facă, ca să ajungă la predicator. Nu ne amintește aceasta de Sunamită? Dar asta nu s-a întâmplat acum 3500 de ani, ci acum trei sau patru ani. Azi se poate întâmpla același lucru. Dacă ne cuprinde acest strigăt de disperare și dragostea se unește cu credința, atunci ne îndreptăm spre linia frontului și avem pretenția ca să trăim făgăduința lui Dumnezeu. Exact așa este.

Eu m-am adresat predicatorului evanghelist. Mi-a părut rău de această femeie, dar nu am fost încă așa de cuprins. Eu m-am gândit: „Este suficient, dacă fratele Moore se roagă pentru ea.“ Dar în clipa următoare am văzut o vedenie. Eu am văzut cum un baby mic mexican, cu păr negru, fără dinți, îmi zîmbea. Imediat am spus: „O clipă vă rog!“ Strigătul ei de disperare a făcut ca Duhul Sfânt să-mi schimbe planul. În inima mea se întâmplase o schimbare. EL mi-a arătat acest copil și a spus, că duhul se va întoarce. Eu am spus: „O clipă, vă rog, aduceți-mi acest copil.“ Femeia a venit aici udă, cu copilul mort învăluit într-o pătură cu dungi albastre. Ea căzuse jos cu crucifixul și cu cununa de trandafiri în mână, pentru a se ruga ‚Ave Maria‘. Eu i-am spus: „Lasă asta, de asta nu este nevoie.“ Apoi s-a apropiat de mine și a strigat: „Padre!“, ceea ce înseamnă ‚Tată‘. Eu am spus: „Te rog să nu mai spui asta“, și am întrebat-o: „Crezi tu?“ Traducătorul a întrebat-o în spaniolă dacă crede. „Da“, a fost răspunsul. Ea crede. El a întrebat-o de ce crede, la care ea a răspuns: „Dacă Dumnezeu poate să dăruiască lumina ochilor unui orb ... “ Aici a început în mod deosebit strigătul de disperare în inima acestei mame care se ruga pentru copilul ei. Ea aflase, că ochii bărbatului orb au fost vindecați și știa, că Dumnezeu poate învia copilul ei. Strigăt de disperare! „Cine Mă caută din toată inima, Mă voi lăsa găsit și îl voi asculta.“ Împărăția lui Dumnezeu suferă de năvală. Legea și proorocii au fost până la Ioan. De atunci se predică Împărăția lui Dumnezeu și cine dă năvală, va intra. Voi să nu stați doar așa și să spuneți: „Doamne, ia-mă de guler și împinge-mă înăuntru“, ci voi să vă împingeți cu forța. Strigătul disperării decide între viață și moarte.

Eu aș dori, să mai am puțin timp pentru o altă istorisire, pentru

că chiar acum mă gândesc la o fată, care a tot luat decizii noi. Eu i-am spus: „Soră, asta nu ajunge.“ Ea s-a ridicat și a spus: „Acum totul e în ordine.“ Eu am spus: „Nu, nu, rămâi aici.“ Apoi a început să se roage și a devenit tot mai tare și mai tare. După o clipă a început strigătul disperării și ea strigă: „O Dumnezeu, salvează-mă!“ Tratamentele de dezalcolizare au rămas fără efect. Nimic nu-i mai putea ajuta. Ea mă privea cu ochi mari negrii. Lacrimile îi fugeau peste obraji și ea a spus: „Cu mine s-a întâmplat ceva.“ Da, s-a întâmplat într-adevăr. Dar mai întâi a trebuit să ajungă în această prăbușire interioară. Fie ca să ne cuprindă pe toți strigătul disperării. Este vorba despre viață și moarte.

Dacă nu sunteți cu o inimă frântă, nici să nu veniți în rândul de rugăciune. Dar dacă există acest strigăt în voi, atunci veniți și vedeți, ce se va întâmpla. Voi primiți după ce ați ajuns aici.

Să ne rugăm. Veniți cu strigătul disperării în inimă și intrați cu năvală în Împărăția lui Dumnezeu, așa veți deveni părtași. Tatăl nostru ceresc, eu Te rog în Numele lui Isus, dă-ne har, Doamne. Lucrează în noi această prăbușire, din care va ieși strigătul disperării. O Doamne Dumnezeu! Dă-ne har, pentru aceasta, te rog. Fie ca oamenii să Te caute în această seară cu o rugăciune fierbinte în inimă. Noi știm, că Tu ești aici, Doamne. TU ești același ieri, azi și în veci. Fie ca oamenii, care posedă semnul și au trecut de la moarte la viață, care au fost transformați de la viața cea veche, lumească, la viață nouă, fie ca acei, care sunt bolnavi să-și ia dovada în mână și să spună: „Eu sunt o proprietate răscumpărată a lui Dumnezeu. Eu sunt în Hristos, în El nu este boală. Eu sunt în Hristos, în El nu este păcat, eu sunt un creștin, în El nu este necredință. Eu resping tot ceea ce satana vrea să aducă asupra mea. Eu îmi iau dovada și pretind răspunsul Lui.“ Sângele a lucrat în ei, iar Dumnezeu le-a dat un însemn. „EL a fost rănit din pricina nelegiuirilor noastre, lovit din pricina păcatelor noastre ... Pedepsa a căzut asupra Lui, ca să avem pace, iar prin rănilor Lui suntem vindecați. Acum sunt în posesia semnului, că Dumnezeu m-a recunoscut ca fiind a Lui, o proprietate spălată în sângele Domnului Isus. Eu țin dovada morții Lui în mâinile mele, pentru că El a înviat. Eu sunt a Lui, iar El este al meu. Eu mă duc înaintea cu credință tare și hotărâtă, că de azi Îl cred pe Dumnezeu și primesc vindecarea mea. Eu am acceptat fiecare cerință, pentru că ultimele cuvinte care au venit peste buzele Lui, au

fost acestea: „Vor pune mâinile peste cei bolnavi, și se vor face bine.”, Doamne, ajută-ne. Fie ca strigătul acesta din interiorul nostru să ne forțeze, pentru că eu mă rog în Numele lui Isus. Amin.

(Fratele Branham cântă: „Eu pot, eu voi crede, eu cred acum ...)

Voi credeți asta. Eu sunt decis. Prin harul lui Dumnezeu, eu sunt decis ca să nu mă opresc din rugăciune, până nu s-a întâmplat ceva cu mine. Eu vin acum, ca să se pună mâinile peste mine. Dumnezeu nu poate da greș niciodată. Eu cred, că Medicul cel Mare este acum aproape. Eu cred în Dumnezeul Cuvântului inspirat. Eu cred în Dumnezeul, care a adus jertfa. Eu cred în semnul lui Dumnezeu, care ne-a curățat de orice păcat. Dovada, viața Lui proprie este aici în mijlocul nostru. „EU voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul lumii ... Peste puțin timp lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că voi fi în voi, până la sfârșitul lumii.” Credeți asta? Eu mă încred în El. Eu cred, că el o va face. Credeți și voi așa?

Acum, imediat după ce voi începe, voi vedea vedenii; vedenii minunate ale Domnului, în care sunt exprimate lucruri mari. Dacă încep cu aceasta, atunci am putea rămâne toată noaptea aici. Credeți cu adevărat? Amin! Eu cred din toată inima.

Doamna de acolo, care șede lângă fratele Palmer, îmi este necunoscută. Ea vine din Georgia și suferă de o boală feminină. Dacă crede, că Dumnezeu o vindecă, El o va face. Nu am văzut-o niciodată în viața mea, dar asta este boala ei. Eu nu știu, dacă ea a auzit mesajul și mai înainte, dar eu am văzut-o deja când mai predicam. Crede numai și vezi, dacă s-a întâmplat. Amin. Dacă puteți să credeți, atunci se va întâmpla. Doamna care șade acolo, are o suferință de spate. Ea suferă foarte mult. Numele ei este doamna Wisdom. Dacă crezi din toată inima, Isus Hristos te va vindeca. Niciodată în viața mea nu am văzut-o pe femeia aceasta. Dar ea șade acolo și suferă de dureri. Ea este îmbrăcată într-o rochie galbenă. Așa este? În ordine. suntem străini unul față de altul? Da! Bine, tu poți să te duci acasă sănătoasă. Isus Hristos te-a vindecat. Amin.

O altă femeie șade acolo, și ea are dureri de spate. Ea are un fiu cu dureri de cap. Așa este. Doamna Parker este numele ei. Dacă crezi din toată inima, atunci Isus Hristos vă va vindeca pe amândouă. Amin. Și noi suntem străini unul față de altul. Așa este. Amin! Crede numai

din toată inima. Aici este un bărbat în vârstă. El vine din Michigan. El are probleme cu urechile. El aude glasuri. Are probleme spirituale. Tu crezi ce auzi, dar nu știi dacă este de la Dumnezeu sau ce este, ceea ce îți vorbește. Tu auzi sunete în urechi. Eu îți sunt complet străin. Dacă este adevărat, atunci ridică mâna ta. Aceste lucruri se întâmplă, dar ele nu te vor mai necăji niciodată. Isus Hristos te-a vindecat. Credeți în Medicul cel Mare?

Cu tine ar trebui să vorbesc în limba norvegiană, dar eu nu înțeleg norvegiana. Soră spune-i, ca el să meargă acasă prin credință, dacă vorbești limba lui. Spune-i, că durerea lui de cap îl va părăsi.

Acum, voi știți, că eu nu-l cunosc. El a venit din Norvegia, ca să ne rugăm pentru el. Du-te înapoi ca un bărbat vindecat! O, Isus Hristos este același ieri, azi și în veci. Ce este? Este stâlpul de foc, Duhul Sfânt. Este însemnul, că Isus trăiește. Atunci când Îl vedeau oamenii făcând aceste lucruri, El le cunoștea gândurile; pentru că El este Cuvântul, iar Cuvântul este mai tare ca o sabie cu două tăișuri și un Judecător al gândurilor și mișcărilor inimii. Amin.

Eu am văzut ape mari înaintea mea, când a venit bărbatul acesta tânăr. El auzise și citise dincolo o carte scrisă în limba norvegiană. El primise cunoștința necesară. Cineva i-a vorbit. El mai are probleme, dar dacă crede din toată inima, Domnul Isus îl va vindeca. El a făcut un drum lung. Ca bărbat tânăr, el încearcă să intre înăuntru. Noi vom pune mâinile imediat peste el. Crezi tu? Amin! Ce minunat! Medicul cel Mare ne este aproape acum. Este sora Ungren sau cealaltă soră la pian? Te rog vino și cântă: „Medicul cel Mare ne este aproape, iubitul, scumpul Isus.“ Eu doresc, ca oamenii care vin la rugăciune, să se rânduiască pe partea aceasta a coridorului.

Frate Neville, te rog ai grijă de aceasta. Unde este fratele Capps, sau unul dintre frații care conduc cântarea? Unde este fratele Ungren? Vă rog, să vină cineva ca să conducă cântarea. Fiți cu toții în rugăciune. Gândiți-vă la strigătul disperării și vedeți, ce fel de efect are ca rezultat. Un astfel de strigăt te face să treci oceanul și vă aduce din celelalte state aici. Strigătul disperării va pune totul în mișcare. Un tată scump și fiica lui, au încercat cu disperare ca să ajungă aici. Acum câteva minute ei ședeau acolo, când Duhul Sfânt a pronunțat eliberarea, înainte de începerea serviciului divin.

(Fratele Branham cântă: „Medicul cel Mare este aproape de noi ...“)

Fiți atenți, El vine! EL v-a vindecat deja. EL aduce Cuvântul Său; EL îl confirmă. EL dorește prezența Sa. Nimeni decât singurul Dumnezeu ar putea face aceste lucruri. Asta o știți. Este semnul lui Mesia, și voi știți că eu nu sunt Mesia. EL este Acela. EL a dovedit totul aici. Acum ar trebui să ajungeți în starea aceasta de necesitate. Locul acesta ar trebui să fie pus duhovnicește sub tensiune de curent și să explodeze ca un butoi de muniție, care se aprinde. Desigur. Credința ar trebui să explodeze. Dragostea, prăbușirea interioară și strigătul disperării îi aduc pe oameni cu forța în Împărăția lui Dumnezeu, pentru ca ei să creadă din toată inima. Credeți acum cu toții?

Frate Tony, privește doar un moment înapoi. Eu nu te-am văzut demult, dar tu ești bolnav. Tu suferi de dizenterie. Așa este. Asta se va opri și te va părăsi. Eu am văzut când a intrat aici, că această boală îl urmărește. Nu există nimic ce ar putea fi ascuns înaintea lui Dumnezeu. Eu nu-l văzusem pe fratele Tony demult, dar aici mi s-a arătat ce boală are. Dar acum nu o mai are.

Noi vrem să ne aplecăm capetele noastre. Nici un ochi să nu rămână deschis, nimeni să nu se uite împrejur. Lăsați-ne să fim toți în rugăciune. Billy Paul sau fratele Neville vor chema rândul viitor, când va fi vremea. Fiecare să fie în rugăciune. Noi vom cere de la Dumnezeu după Cuvântul Lui. În rândul din mijloc să se facă puțin loc, ca ceilalți să aibă loc de trecere. Fratele Neville îi va chema. Eu mă întreb, dacă sunt aici frați, care să se pună lângă mine, să se roage împreună cu mine, prin punerea mâinilor, cu acei ce trec prin fața noastră. Voi frați-predicatori sunteți bine veniți, dacă vreți să veniți aici lângă mine. Aici nu este o lucrare izolată. Voi aveți același drept de a vă ruga pentru bolnavi, ca și mine. Eu știu, că Duhul Sfânt este aici. Dacă cineva nu crede asta, înseamnă că ceva nu este în regulă. Lăsați-ne să-L credem acum cu toții din toată inima pe Dumnezeu, iar El ne va dărui, pentru ceea ce-L rugăm. Credeți acum și nu vă îndoiiți. Fiecare să se roage pentru aproapele său. Ce spune Biblia? „Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ...“ Voi oameni, care veniți în rândul de rugăciune, imediat după ce vă ating mâinile, să pășiți bucuroși înainte și să-i mulțumiți lui Dumnezeu pentru vindecarea voastră. Fiți

toți în rugăciune, în timp ce fratele Capps conduce cântarea.

„Medicul cel Mare ...“

Doamne, ajută-ne acum. Eu te rog pentru aceasta în Numele lui Isus Hristos, ca Duhul Sfânt să-l atingă pe fiecare. Ei să fie vindecați, în timp ce noi lucrăm prin ascultare, punând mâinile peste cei bolnavi. Tu ai promis, că ei se vor vindeca. Noi credem asta, Tată, în Numele lui Isus.

Bine, fiți acum toți în rugăciune, în timp ce vom începe cu rândul pentru rugăciune. Mai întâi ne rugăm pentru băiatul cel bolnav. Câți cred, că Dumnezeu a făcut-o deja? Voi sunteți siguri în inima voastră, cu siguranța pecetluită, că Dumnezeu a ascultat rugămintea voastră, pentru că voi ascultați Cuvântul Lui. S-a întâmplat. S-a isprăvit. Credeți-L din toată inima, pentru că este o lucrare isprăvită. Fiți atenți, săptămâna viitoare, când vă întoarceți iarăși, noi vom afla cu toții, ce s-a întâmplat. Eu cred, că atunci când ne vom întoarce dacă Domnul voiește vom face rândul pentru rugăciune, acolo în spațiul secundar. Eu cred, că ceva se desfășoară. Ceasul este aproape. Eu mi-aș lua timp pentru fiecare în parte, până ce mi se arată ceva.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Noi suntem așa de bucușori, că ați fost aici. sunteți cu toții hotărâți, aveți toți acest strigăt de disperare în voi? Ați trăit prăbușirea? Strigătul de disperare, care l-ați avut pentru vindecarea voastră, s-a sfârșit sau s-a revărsat în dragoste, credință și încredere, că Dumnezeu va face tot ce a făgăduit? Dumnezeu o va face. În seara aceasta sunt doi, trei oameni paralizați pe scaune. Eu, noi credem pentru ei, că și ei vor fi vindecați. Ei vor fi sănătoși. Credeți și voi? Ei vor fi sănătoși; trebuie să se întâmple, Dumnezeu a spus așa. Noi venim cu strigătul de disperare și credem acum, că se va întâmpla. În adunări sunt cuprinse multe lucruri care sunt făcute pe rând. Mai întâi vom încheia adunarea ca cei care trebuie să plece, să fie liberi să meargă. Acum este aproape ora 10. Acelora care trebuie să plece, le spunem, că a fost o bucurie, că v-am avut aici. Noi dorim să mai veniți. După rugăciune, acei care vor mai rămâne, să se așeze, iar ceilalți să iese în liniște. După aceea vom avea cina. Voi sunteți invitați, să rămâneți cu noi. Dacă nu vă este posibil, atunci Dumnezeu să vă binecuvânteze. Rugați-vă pentru mine, și eu mă voi ruga pentru voi. Nu uitați: țineți bine de înseamnă și să fiți hotărâți, să intrați cu năvală în

Împărăția lui Dumnezeu. Amin!

Lăsați-ne să cântăm: „O ce dulce sună Numele lui Isus, o cum vindecă El toate durerile ...“ Dați-vă unii altora mâinile și spuneți: „Dumnezeu să te binecuvânteze fratele meu sau sora mea.“ Fiți sinceri și în frică de Dumnezeu.. În timpul adunărilor ne întindem mâinile unii altora ca prieteni creștini, ca frați și surori. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți.

(Fratele Branham dă tonul la: „Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc“ și „Dumnezeu cu noi, până ne vom revedea ...“)

În această comunitate iubitoare a semnelor lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, mă rog ca El să rămână cu voi toți, până ne vom revedea. Harul lui Dumnezeu să fie cu voi și să distrugă tot ce este muritor. EL vă va netezi cărarea, ca voi să-L aveți pe Isus tot timpul în fața voastră și să rămâneți de neclintit. Tată ceresc, noi Îți încredințăm slujba aceasta și cea de azi dimineață. Pentru tot, ce a fost spus și a fost făcut îți aducem numai Ție slavă. Noi Îți mulțumim și Te laudăm că ai salvat și vindecat oameni și ne-ai dăruit harul Tău cel Mare, după care ne este dor tuturor. Salvează-ne! Noi Îți mulțumim. Rămâi acum cu noi, până ne vom revedea. Întâmpină-ne la cină. Rămâi cu acei care sunt la volan și merg acasă. Condu-i prin circulația aceasta de sărbătoare, să nu li se întâmple nimic și nici o primejdie să nu se apropie de ei. Noi Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

(Fratele Branham dă tonul încă o dată la: „O, ce dulce sună Numele lui Isus ...“)

Acum, înainte de a vă așeza, ne vom liniști pentru slujba cinei. Ești acolo, frate Blair, predicatorul pe care l-am întâlnit nu demult în Arkansas? Eu am știut, dar nu am fost sigur. Tu ai încredințat azi dimineață copilul tău Domnului. Nu te-am întâlnit și în Hot Springs? Duhul Sfânt a descoperit ceva, ce urma să se întâmple. Așa este? Bine. Eu chiar m-am gândit și m-am întrebat, dacă ești fratele acela, fratele Blair. Eu doresc, ca tu să te rogi acum cu noi și să-L rogi pe Dumnezeu, să ne curățească și să ne pregătească pentru cină.

(Rugăciunea fratelui Blair nu a fost tipărită.)

Acum puteți să vă așezați cu toții. Sora de la orgă știe, că înaintea cinei cântăm cântarea: „Este un izvor ...“

Acum doresc ca fratele Neville să citească Cuvântul înaintea cinei.

Acum să vă reculegeți în interiorul vostru. Aduceți-vă aminte, Israelul a mâncat paștele în grabă, înaintea exodului. În timpul celor 40 de ani nu a fost nici un slab printre ei. Aici se află și vindecare divină. Domnul să te binecuvânteze, frate Neville, în timp ce vei citi 1 Corinteni 11, 23-32: „Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: 'Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.' Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: 'Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, oridecâte ori veți bea din el.' Pentru că oridecâte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El. De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.“

Eu țin aici o pâine nedospită, care va fi frântă, și care simbolizează trupul Domnului Isus Hristos. Prin trupul Lui zdrobit, prin sângele Lui, noi avem intrare în locul preasfânt. Tatăl nostru ceresc. Pâinea aceasta a fost pregătită pentru a simboliza trupul rănit și frânt. Fiecare din noi să simtă, în timp ce luăm parte, ca și cum noi L-am fi rănit și zdrobit. Dă-ne intrare la locul preasfânt, pentru ca să ne aflăm în viața aceasta și în cea viitoare în prezența Ta. Noi vom fi uniți cu Tine în veșnicie. Îngăduie-ne asta, Tată. Binecuvântează această pâine pentru scopul prevăzut în Numele lui Isus. Amin.

Biblia spune: „După ce a luat pâinea, a binecuvântat-o și a frânt-o, apoi a luat un pahar, l-a binecuvântat și a zis: 'Acesta este paharul Noului Legământ în sângele Meu, care a fost vărsat pentru voi.'”, Ruga noastră este ca Domnul să pună binecuvântarea Lui peste această lucrare. Doamne Isuse, eu țin aici sângele viței, scos din sucugururilor. Tată, acest vin simbolizează sângele scump care ne curăță,

pentru ca însemnul să vină peste noi. Eu Îți mulțumesc pentru acest simbol. TU ai spus: „*Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viață veșnică*“, și Tu îl vei învia la sfârșitul zilelor. Noi Îți mulțumim pentru această făgăduință. Tată, noi Te rugăm să ne curățești inimile noastre, ca să fim găsiți vrednici prin credința noastră; pentru că noi știm, că suntem nevrednici, dar credința noastră nu poate da greș; pentru că noi suntem pregătiți, ca să acceptăm sângele desăvârșit a lui Isus Hristos. Îngăduie asta, Tată. Sfintește vinul pentru scopul prevăzut. Fiecare persoană, care bea din vinul acesta și mănâncă din această pâine, să fie întărit pentru călătoria care stă înaintea lui. Îngădui-o Doamne. Fie ca ei să fie sănătoși și tari, umpluți cu Duhul Tău, până va veni Isus.